is expedited. So far as drawing of loans is concerned, it depends on the availability of funds. It is not so easy and, therefore, some delay is likely to occur in that respect.

SRI A. M. ALLAPICHAI : What about delays in other departments?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The intention of the Government is that wherever there is delay, it should be cut out.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : As the working of Co-operative Societies is very important and useful for various purposes, may I know when the Government are likely to reach decisions on the Narayanswamy Pillai Committee Report and make the amendments to the Act which were proposed by that Committee?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : As soon as the examination of the recommendations is completed, Government will take steps to bring forward the necessary legislation.

SRI T. PURUSHOTHAM : As I believe that there are several matters in which issue of executive orders would meet the requirements of the situation, would Government consider, pending necessary legislation, if anything could be done by issue of executive instructions to improve matters particularly in the light of the recommendations of the Committee?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is being done so far as matters which are of an executive character are concerned. The recommendations have been looked into and in some cases actual instructions have been issued. But the question relates to the larger aspect of amendment of the Co-operative Societies Act in the light of the recommendations of the Narayanaswamy Pillai Committee.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : இந்தக் கூட்டுறவு முறைகளைப்பற்றி அரசியலார் எதாவது வெள்ளைத்தாள் விடுவார்களா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : நாராயணசாமி பிள்ளை அவர்களுடைய கமிட்டியின் யாதாஸ்து நன்றாகவும் பூரணமாகவும் இருப்பதால், அதற்கு மேல் ஒரு வெள்ளைத்தாள் தேவையில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note.*—**An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.**]

II.—GOVERNMENT BUSINESS.

DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—*cont.*

* SRI K. M. RAMASAMY GOUNDER : Mr. Chairman. Sir, as a new entrant, I feel I should not dabble in politics too much. But, at the same time, I note with some sort of disappointment the trend of speeches made by some hon. Members.

12th February 1958] [Sri K. M. Ramasamy Gounder]

First of all, about the language issue, there has been confusion worse confounded. Whether Hindi is going to be the official language of the Union Government or English will continue to be the language of the Union Government for some time more is not within the purview of this House. English cannot continue to be, as it is to-day, for ever the official language; some form of Hindi or Hindustani will take its place in due course. But so far as we are concerned, we, belonging to Tamil Nad, want that Tamil should be the language of this State, and we have already given our indication to this effect. So, what we have at present to do is to see that Tamil is made a very forceful vehicle of expression and that it is made the language of the Government. It should be made the medium of instruction right up to the post-graduate stage. Even for the study of the highly technical subjects, English terms may be taken in as they are, as international terms, and Tamil should be the medium of instruction. It should be the medium of communication, expression, and everything that is possible. 3-10 p.m.

Coming to the question of teachers—of course, I want to confine my speech to three or four points only—I, as one representing the Teachers' Constituency, and desirous of presenting their case first, wish to point out that we have been saying that the position of teachers has been very pathetic and miserable. Yesterday, when the hon. Member Sri T. P. Srinivasavaradan and my humble self, Members representing the Teachers' Constituency, were formally introduced to the Governor at the Governor's party, the Governor just pulled us up saying, "The teachers' position should be improved; we should do something for the teachers." Of course, the sympathy is there. It has been there for long, and the Hon. the Minister for Education is also not wanting in sympathy. But mere expression of sympathy or talk is not going to improve the condition of teachers. What we require is that something tangible should be done, here and now. Otherwise, we honestly feel that justice delayed is justice denied. Of course, some forty or fifty years before, the teachers were the monarchs of all they surveyed. Because, before the impact of modern capitalism, schools were manned and managed by the teachers themselves, and there was absolute security of service. There was none to dispense with their services; there was none to pay them. Even if there was any one paying them, he was paying them in all humility—leave alone the Gurukula system of olden days. Nowadays teachers of all categories are socially backward and economically downtrodden; they are half-starved. It is very difficult to keep the wolf away from their doors. Therefore, we want that something should be done in the course of the next year and something should be done even before the Budget for 1958–59 is finalised. We want that there should be some provision for bettering their scales of pay and for making their service conditions secure. After all, there is the contract now. It is not as good as the paper on which it is written. This contract system, I honestly feel, should go, and there should be uniformity in service conditions for all teachers, because they are doing national service and, therefore, there should

be no distinction between the different categories of teachers. There should be absolute guarantee of service for teachers. We see reports that business firms and industrial concerns are trying to give, or some of them have already given, representation to employees in the management of their concerns. But teachers, who should be the managers of the institutions, have no voice in the effective management of any one school. There may be one or two headmaster-managers running the school. There may be one or two headmasters having effective voice in the management, but in the majority of schools, the teachers are looked upon as wage-earners, having no respectable place in the management. We have to do something in this matter. Of course, ' we ' for me means not only this House but also the Government. The Government have to do something to improve the condition of the teachers.

Talking on co-operation, yesterday the hon. Member Dr. T. V. Sivanandam said that he was very much afraid of trade unionism creeping into the movement. Even when the Hon. the Leader of this House just wanted to know whether there should be any law prohibiting anyone having trade union spirit in the co-operative movement, the hon. Member was out for driving away anybody having anything to do with the trade unionism.

Dr. T. V. SIVANANDAM : Sir, I did not say anything like that. All I wanted to say was that employees' associations should not be in line with the trade unions.

* Sri K. M. RAMASAMY GOUNDER : All the same, I want to know why he should be so terribly afraid of trade unionism in the movement. Anyway, if the spirit of trade unionism is there in the movement, it is because the employees feel that they are apart from the movement, that they have nothing to do with the movement, and that they are mere employees. Of course, as a person having someone or other humble connection with the movement for the past thirty years—of course, I have not been closely connected with the management of a big institution like the Central Bank at Coimbatore with which Dr. Sivanandam is connected—I am not able to see or I have not come across any such spirit among the employees. But the right way of tackling such a spirit not creeping into the movement would be to see that employees have their share in the management of these institutions.

3-20 p.m. We see institutions from the primary co-operative societies upwards—leave alone the Central Banks—being managed by a single individual or a body of individuals who will never be replaced. There may be formal elections every three or five years. But it is a case of the son after the father being elected. We cannot say how elections are going on there. But that kind of vested interest always prevails in some of the institutions and naturally the feeling that the institution is something different from the employees and the employees have nothing to do with the management of the institution is just prevailing. So, to have the right atmosphere, it is always better to see that we associate the employees with the management of all these institutions.

12th February 1958] [Sri K. M. Ramasamy Gounder]

Now, coming to another point, viz., fixation of a ceiling on land holdings, the hon. Member representing the Graduates' constituency Sri K. Balasubramanya Ayyar made a forceful speech. He said that no ceiling should be fixed even for future acquisitions, leave alone the present ones. His argument was that when in respect of the other forms of riches no ceiling had been fixed, why they should fix a ceiling on land holdings alone. Honestly, I feel that in respect of the other forms of riches and wealth also, for example, mills and other industries, some such ceiling should be fixed. When we talk of having a socialistic pattern of society and when we want to restrict the ' haves ' and when we want to see that the ' have-nots ' are not too many, there should be some device—taxes or duties—to see that wealth is not allowed to accumulate in the hands of a few and that a large number of people are not allowed to remain as ' have-nots ' for ever. So, instead of saying that there should be no limit and, at the same time, talking of a socialistic pattern of society, it is always better to see that the wealth is evenly distributed and that those, who labour and those who sweat, have a fair share in the management of the industry concerned. Then only we can have a socialistic pattern of society in the strict sense. Our Government, and for the matter of that our leaders are of the opinion that there should be equitable distribution at all stages. In the circumstances, I feel that there should be no wide margin between what we talk and what we do, and it should be narrowed as far as possible and that too at no distant date. We cannot be having two things at one and the same time; we cannot talk of a socialistic pattern of society and, at the same time, have a situation in which the wealth is allowed to be concentrated in the hands of a very few. So, we should adjust ourselves to the times. Time is changing, not slowly, but very rapidly. We have our masters, viz., the public. They may feel that we are doing no justice by them. In spite of the various Plans, the Five-Year Plans and things of that kind, if we are not going to have the gulf narrowed, if we are not going to have better status for all sorts of people—employees, teachers and Non-Gazetted Officers—their dissatisfaction will always remain and it is not for the good of anybody. We should look forward. We should take a long-range view of things and see that something effective is done to the teachers and to all others who are not well-paid. We should see that the lowest in society are as far as possible lifted up. We should devise ways and means and our discussion in this House should just pave the way and help the Government towards that ideal. I hope the discussion on the Governor's Address will go a long way in doing that. Thank you, Sir.

SRIMATHI SARASWATHY PANDURANGAM . கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, முதன் முதலாக இன்று பேசுகின்றபோது, எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் முதல் வணக்கத்தைத் தெரிவித்து, கவர்னர் பெருமானின் உரையை ஆதரித்துப் பேசுகின்ற முறையில் நம்முடைய கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் அஸ்ஸாமிலிருந்து இவ்விடம் வந்து காந்திய வழியில் தம்முடைய வாழ்நாள் முழுவதும் நாட்டிற்கு நல்ல பணி ஆற்ற, நல்லதொரு சேவை செய்ய தன்னை அர்ப்பணித்துவிட்ட பெரியார், இன்று தமிழகத்திற்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் தொண்டாற்றுகிறேன் என்று

[Srimathi Saraswathy Pandurangam] [12th February 1958

வந்திருக்கிறபோது அவரை வரவேற்பதும், அவர் நம்முடைய சபையில் ஆற்றிய சிறப்பான உரைக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்வதும் நம்முடைய கடமையே தவிர வேறில்லை. முக்கியமாக நேரு சென்னை விஜயத்தின் பொழுது தமிழனுடைய பண்பு, தமிழனுடைய கலாசாரம், தமிழனுடைய நாகரீகம் இவற்றையெல்லாம் மறந்து ஒரு சிலர் அதிருப்தி மனப்பான்மை யுடன் பலாத்காரம் விளைவித்ததைக் கண்டு நான் என்னுடைய வருத் தத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தமிழ் நாடு என்று நினைக்கிறபோது முக்கியமாக நம்முடைய கவர்னர் அவர்கள் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்றே எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. பலுஜிஸ்தானம் புதைப்பொருள் ஆராய்ச்சியாளரின் முடிவுப்படி பார்த்தாலும், இலக்கியத்தைக் கொண்டு பார்த்தாலும், சரித்திரவாயிலாகப் பார்த்தாலும் இமயம் முதல் குமரி வரையில் சேரன் செங்குட்டுவரது புலிக்கொடி நாட்டி திராவிட நாடு என்று விரிந்து கிடக்கிறது. சமய வாயிலாகவும் நம்முடைய கலாசாரம் இன்றைக்கும் விரிந்து கிடக்கிறது. அப்படியிருக்க தமிழ்நாடு, வடநாடு என்ற மனோபாவத்தில் ஒரு சிலர் பிரிவினையை உண்டுபண்ணுவது நாஸ்தீகச் செயலேயாகும். விரோதிகளே ஆனாலும் தமிழன் வீட்டுக்கு வந்தால் வரவேற்று உபசாரம் செய்வது தமிழனுடைய சிறப்பான பண்பாடு ஆகும். அதை மறந்து தமிழர்களுக்குத் தொண்டாற்ற வந்துள்ளேன் என்று கூறிக்கொண்டு வந்த உத்தமர் கவர்னரை எதிர்ப் பேன் என்று ஒரு சிலர் சொல்கிறார்களே, அதைக் கேட்டு மிகமிக வருத்தத்தை அடையவேண்டியிருக்கிறது. காந்திஜீ அவர்கள் போதித்த மொழிவாரி ராஜ்யத் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ராஜ்யங் களை மொழிவாரியாகப் பிரித்து அரசாங்கத்தை நடத்திவரும் இந்தச் சமயத்தில், தேசீய ஒற்றுமைக்குப் பங்கம் விளைவிக்காமல் எல்லோரும் சேர்ந்து வாழ்கிற அன்பு அரசியல் தான் வேண்டுமென்ற ஒரே ஒரு கார ணத்தைக்கொண்டு வாழ்ந்துவரும் காலத்தில், தனித் தமிழ் நாடு தான் வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை வைத்துப் பிரிவினை மனப்பான்மையை நாட்டில் ஒரு சிலர் உண்டாக்குவது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயமாகும், வடநாட்டு மக்கள் என்றும் தென்னாட்டு மக்கள் என்றும் பிரிப்பதும், வடசென்னை மக்கள் என்றும் தென் சென்னை மக்கள் என்றும் பிரிப் பதும், அப்புறம் ஜில்லாவை வைத்து வடாற்காடு ஜில்லா, தென்னாற்காடு ஜில்லா என்று பிரிப்பதும், வட கிராமம் தென் கிராமம் அதற்கப்பால்
3-30 p.m. கிராமங்களில் மேல்பக்கம், கீழ்ப்பக்கம் என்று பிரிப்பது என்ற பிரிவினை மனப்பான்மையும் நாட்டில் வளர்ந்துகொண்டே போனால் வரப்புச் சண்டை, வாய்க்கால் சண்டை என்ற அளவில் வகுப்பு வாதம், குரோதம், எல்லா வகையிலும் வெறியாக வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால் புரட்சிப் பாதையை எதிர்பார்த்துச் சென்றால் லட்சியங்களை எல்லாம் பெற்றுவிட முடியும் என்று எதிர்பார்த்த கம்யூனிஸ்ட் நாடுகள் எல்லாம் காந்தீய வழியிலும் காந்திய லட்சியத்தில் தான் உலகம் உய்யும் என்கிற உண்மையை உணர்ந்துகொண்டு வருகிற நேரத்தில், இந்த நாட்டிலே பிரிவினை மனப்பான்மையையும், பலாத்கார மனப்பான்மையையும் வளர்த் துக்கொண்டு வருவது சரியல்ல. உலகம் எல்லாம் இந்திய நாட்டைப் பார்க் கிறபோது, காந்தீய அடிப்படையில் ஒரு குடும்பமாக உலகமெல்லாம் வாழ வேண்டுமென்று நினைக்கிறபோது, அந்தக் குடும்பத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து உயர்ந்து ஓங்கிய நாம் இன்றைக்கு அந்தக் குடும்பத்திலிருந்தே வெளியேற நினைப்பதைப்போன்ற தவறு எதுவும் கிடையாது. ஒரு சில கட்சிகள் பலாத்காரத்தையும், பிரிவினை மனப்பான்மையையும் அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு கிளர்ச்சி மனப்பான்மையை வளர்த் தால் கம்யூனிஸ்டுகளின் உள்ளமும் அதி சீக்கிரத்தில் எப்படி மாறுதல் அடைந்து அஹிம்சையை மேற்கொண்டார்களோ, அதுபோலவே இன்றைய தினம் பிரிவினை மனப்பான்மை கொண்ட என்னுடைய சகோதரர்கள் எவ்வளவு தவறாக நடந்துகொண்டிருந்தாலும் சீக்கிரத்திலேயே அவர்க ளுடைய உள்ளம் எல்லாம் காந்தீயத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் மாறு தல் அடையும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. அவர்கள் செய்துவிட்ட தவறுக்கு நான் கவர்னர் பெருமானிடத்தில் மன்னிப்புக் கோருகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கவர்னர் பெருமானுடைய உரையில் நமது அரசாங்கம் வகுத்திருக்கும் பல திட்டங்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். கிருஷ்ணா, கோதாவரி போன்ற நதிகளின் நீரைத் தமிழ்நாட்டுக்குக் கொண்டுவரச்

12th February 1958] [Srimathi Saraswathy Pandurangam]

செய்யப்படும் முயற்சியும், கேரள சர்க்காரின் ஒத்துழைப்புடன் பரம்பிக் குளத் திட்டத்தை உருவாக்கச் செய்யப்படும் முயற்சியும் வெற்றி பெற்று நம் நாடு வளம் பெற மக்கள் நல் வாழ்வு பெற தேசீய ஒற்றுமை மிகவும் அவசியமானதாக இருக்கிறது. தமிழர்கள், ஆந்திரர்கள், மலையாளிகள், கன்னடியர்கள், வடநாட்டார் என்கிற பிரிவினை மனப்பான்மையை எல்லாம் மறந்து எல்லோரும் ஓர் குலம் என்ற லட்சியப் பாதையில் செல்லவேண்டும்; சென்றால்தான் தமிழர்களுக்கு வெற்றி. ஏனென்றால், இங்கு பல பாஷைகள் பேசுகின்றவர்களும், ஆந்திரர்களும் நாமும் ஒன்று கலந்து, உடன் பிறந்த சகோதரர்களாக வாழ்கிறோம். நம்முடைய தமிழ் நாட்டி லுள்ள பல பாஷைகள் கற்ற மக்கள் எல்லோரும் ஒரு குடும்பமாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அந்த விதமாக இருக்கும்போது, வேற்றுமைச் சக்திகளையும், வேற்றுமை எண்ணங்களையும் நாம் கொண்டுவரக்கூடாது என்று அவர்களுக்கு நான் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். தமிழ் நாட்டு மக்கள் நல்லதொரு வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள மக்கள் நம்மை நம்பியிருக்கிறார்கள். மகாத்மா காந்தியடிகள், 'இனி ஒரு ஜென்மம் எடுத்தால் தமிழ் நாட்டில்தான் பிறப்பேன்' என்று சொன்னார்கள். ஏன் அவர் அப்படிச் சொன்னார் என்றால், தமிழ் நாட்டிலுள்ள மக்களின் பேரில் அவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். அந்த நம்பிக்கைக்குப் பாதகமாக நடப்பதும் வெளிநாட்டிலேயிருக்கும் தமிழ் நாட்டு மக்களை யெல்லாம் தூண்டிவிடுவதும், அங்கெல்லாம் பிரிவினை உண்டாக்கி, அங்கிருக்கும் மக்களுக்கும் நம்முடைய மக்களுக்கும் வேற்றுமையை உண்டு பண்ணி, நம் மக்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படுத்தினால் நாடு சீர்குலைந்துவிடும். ஏதோ அரசியலில் இருக்கிற பதவி மோகத்தை வைத்து, பதவிக்காகவும் அரசியலில் அவர்களுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவும் ஒற் றுமைச் சக்தியைச் சிதைத்து பிரிவினைச் சக்தியை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்வோமேயானால் நம்மை நம்பியுள்ள மூன்று கோடி மக்களுக்குத் துரோகம் செய்தவர்களாவோம். இந்த மூன்று கோடி மக்கள் உலகத் தோடு சேர்ந்து ஒரு குடும்பமாக வாழ்வதற்குரிய நிலைமையை ஏற்படுத்து வதற்கு நம்மை நாம் அர்ப்பணித்துக்கொள்ளவேண்டும். அதுதான் காந்திய லட்சியம்.

நிலச் சீர்திருத்தம் என்று சொல்லும்போது, காந்திய நெறிப்படி தேவைக்கு மிஞ்சிய நிலத்தையும், சொத்தையும் யாரும் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. இந்த லட்சியத்தைவிட உயர்வான லட்சியத்தை எந்தக் கட்சியும் எந்த தேசமும் நினைக்க முடியாத வகையில் காந்திஜீ அவர்கள் நம்முடைய மக்களுக்காக நல்லதொரு திட்டத்தை வகுத்துத் தந்தார்கள். ராமராஜ்யத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற திட்டத்தின் அடிப்படையில் தான் ஆவடியில் நல்லதொரு சோஷலிஸத் திட்டத்தை நம்முடைய கட்சி ஏற்றுக்கொண்டது. அந்த நிலையிலே, நிலச் சீர்திருத்தம் என்று சட்டம் வருகிறபோது, நிலத்தில் உழைப்பவர்களுக்கு, அதாவது உழைக்கும் சக்திக்கு மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டும். உழுபவர்களுக்கு என்னென்ன நன் மைகள் வேண்டுமோ அவைகளையெல்லாம் சட்டபூர்வமாக அவர்களுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்யும் விஷயத்தைப்பற்றி கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பார்க்கிறபோது, எல்லோரும் எல்லா வேற்றுமை உணர்ச்சிகளையும் விட்டுவிட்டு எல்லோரும் ஓர் குலம், எல்லோரும் ஓர் இனம், எல்லோரும் இந்திய மக்கள் என்ற அந்தப் பாதை யிலே முன்னேறி வருவதற்கு நம்மை நாம் அர்ப்பணித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நான் அஸ்ஸாம் சென்றிருந்தபோது, அங்குள்ள மக்களைப் பார்த்தேன். தமிழ் நாட்டுக்கு அப்பாலுள்ள மக்கள் எல்லோரும் ஏதோ சுகபோகமாக வாழ்கிறார்கள் என்று தமிழ் நாட்டில் சிலர் சொல்லிவந்தார்கள். நான் அவர்களைப் பார்க்கும்போது, எனக்கு மனதிலே மிக மிகச் சங்கடமாகவும் பரிதாபமாகவும் இருந்தது. மற்றவர்கள் ஏதோ வாழ்கிறார்கள் என்று சொல்பவர்கள் அங்கே போய்ப் பார்க்கவேண்டும். கல்கத்தா நகரில் ரெயில்வே நிலயத்தில் புழுப்போல் ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தை களும் இருப்பதற்கும் இடமின்றி இருக்கிற பரிதாபக் காட்சியைக் கண்டு நான் கண்ணீர் வடித்தேன். அவ்விதமான காட்சி தமிழ் நாட்டில்

[Srimathi Saraswathy Pandurangam] [12th February 1958

கிடையாது. ஏதோ அங்கே இருக்கிறவர்கள் எல்லோரும் சுகவாழ்வு வாழ்கிறார்கள், இங்கு இருக்கிறவர்கள் மட்டும் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்று பேசுவது சரியல்ல. எதையும் பார்த்துத்தான் சொல்லவேண்டும். அந்த விதமாக அங்கேயிருக்கும் மக்கள் எவ்வளவோ கஷ்டமான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். பாதையற்று' இருக்க இடமற்றுப் படுமோசமாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் நம்முடைய சர்க்கார் நல்லவிதமான திட்டங்களை நிறைவேற்றி மக்களுக்கு உதவி செய்வது பெருமைக்குரியது.

பாஷை விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டால், பல பாஷைகளை ஒவ்வொருவரும் கற்றுக்கொள்வது நல்லது. பாஷை தெரியாவிட்டால் ஒருவர் ஒருவருடைய நல்ல மனப்பான்மையைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. எல்லோரும் ஓர் குலம், எல்லோரும் ஓர் குடும்பம் என்ற முறையில் நாம் முன்னேறவேண்டியிருப்பதால், எல்லோருடைய பாஷையையும் ஓரளவு ஒருவர் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். எந்த பாஷையையும் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதிலே கருத்து வேற்றுமை இல்லை. ஆனால், கட்டாயமாக ஒரு பாஷையைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லும்போதுதான், ஏன் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது, மக்களுக்கு. 'களவும் கற்று மற' என்றபடி எல்லாம் கற்றுக்கொள்வது நல்லது.

இன்னும் ஒரு நிமிஷத்திலே உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். கோயில்களுக்கு நிரம்ப இடங்களும் சொத்தும் மான்யமாக முன் காலத்தில் விடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மான்யத்திலிருந்து ஒரு பகுதியை எடுத்து, ஐந்து முதல் இருபது வயது வரையில் உள்ள சிறுவர் சிறுமியர்களுக்குக் குருகுல வாச முறையில் கல்வி யளித்து வளர்ப்பதற்கு உபயோகப்படுத்த, அற நிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்தால், உண்மையிலேயே நம் நாட்டின் வருங்காலப் பிரஜைகளை ரொம்ப தேசீய மனப்பான்மையில் அழகாக வளர்த்தவர்களாவோம். அந்த மானியத்திலிருந்து ஒரு பகுதியைக் குழந்தைகள் வளர்ப்புக்காக ஒதுக்கினால், அதன் மூலம் குறிப்பாகப் பெண்களுக்கு மிகமிக நல்லதொரு சேவை செய்ததாக இருக்கும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்கிறேன். பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் அளித்த தலைவருக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்து உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

3-40 p.m. * Sri G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, I would not have risen to speak in this delicate health of mine, had it not been for the fact that the Government had failed during the last three months even to remove the discriminatory treatment among the teachers. The first discrimination has been, as submitted by me on various occasions in the past on the sacred floor of this House, in the matter of payment of house rent allowance to a section of teachers, viz., teachers serving in aided institutions. These teachers have been denied this allowance while it is being paid for the last many years to teachers serving in other institutions. The finances involved in the grant of this house rent allowance would be very little—very few lakhs of rupees—which the Government, under any stress of financial stringency, cannot say is impossible of being provided. I do not know why the Government have been persistent in refusing this allowance. Hon. Members may remember that this allowance was almost promised on the floor of the House by the Hon. the Minister for Education and it is yet to see the light of day. I hope the Government will remove this discrimination immediately and see that justice is rendered to this category of teachers who form about fifty per cent of the total number of teachers.

12th February 1958] [Sri G. Krishnamoorthy]

Another concession given to a major number of teachers and denied to aided school teachers is the medical concession. I do not know whether the Government believe that the teachers in aided institutions are immune from disease and are superhuman like devas blessed with nectar by God. They are also getting diseases, and I do not know what is in the mind of the Government in refusing this ordinary concession in the case of aided school teachers. After all, the concession may not go a long way in giving relief to the aided school teachers. But, to a certain extent, as other teachers are getting relief, they may also get relief. And this is a relief which can be availed of only if the teachers fall ill. Why should this discrimination be made in this respect by a Government which follows in the footsteps of Gandhiji and which says that it is out to help the poor, the down-trodden and the sick?

The third discrimination has been in the matter of pension. One particular category of teachers, viz., teachers getting B.T. scales of pay including pandits and physical directors getting B.T. scales, has been denied this pension. When the Government have been giving pension to their servants irrespective of their salaries which may even run to four digits, why should the B.T. grade teachers, many of whom stop at the maximum pay of Rs. 150 or Rs. 200, alone be denied this pension? Now, with regard to the grant of this pension, hon. Members may be surprised to hear that the pension was sanctioned with effect from 1st April 1955, but that very few cases have, so far as my knowledge goes, been reported wherein pension relief has been given. Many cases are not entertained on the ground that the retired teacher is not eligible for pension. Sir, these pension rules were framed with a view to giving relief to the teachers serving in local board and aided institutions. It may be a novel thing and the Government may claim that their state is the first in our country to provide such relief. But the demand, so far as my knowledge goes, has been there for the last seventeen years. I have been pressing for this not only at the conferences held in the State but also at All-India conferences. But somehow the Government have come forward with the proposal only now. Sir, the rules—I mean some of them at least—framed are illiberal. The most painful thing about this is that the departmental officers still think—even after 15th August 1947—that they are paid only to see that benefit to the teachers is denied by an illiberal interpretation of the rules or a technical interpretation of the procedure. When the Government came forward with the grant of this relief, they knew fully well that they were granting relief to those who had no security of service. Even to-day, the teachers in aided institutions have no security of service, as was ably pointed out by my hon. Friend Mr. Ramaswami Gounder. These aided school teachers have been kicked like football from school to school during the last thirty years and more and it is to give relief to those who had retired on and after 1st April 1955 that the rules were framed. Of course, the framers of the rules have shown some foresight in having rule 10-B which says that such breaks in a teacher's service as can be condoned may be brought to

the special notice of the Government by the District Educational Officer. Why I still call these rules illiberal, is that there is a provision there which says that teachers who voluntarily resigned will not be eligible to have their service before resignation included for the purpose of pension. But, as I submitted earlier, these teachers have been for the last thirty years kicked like football from school to school. Even now it is so, because there is, what is called, a contract binding only for three months between the management and the teachers. When the rule is specifically there for the benefit of such teachers, is it not incumbent on the Government to see that the departmental officials condone all breaks irrespective of the fact whether the teacher had left the school after giving in a resignation letter or after being sent out by the management? At least in 90 per cent of the cases, you will find a resignation letter is taken from the teacher. He has to give the letter because he is helpless. He is forced to sign the letter and give it to the management, for the management says, 'Well, if you do not give your resignation letter, we will report against you for this or that'. It says that he will be reported against for misbehaviour; the management imagines that a particular thing is misbehaviour and says so. So, unless all breaks are condoned the majority of aided school teachers cannot get pension.

Then, Sir, there is the question of pension to teachers who joined aided schools after District Board Service. There are a number of cases where papers are returned by Government saying that such teachers retired from District Board Service before 1st April 1955 and are not eligible for pension. The Government are running the schools under different agencies. Whether they be district boards or aided agencies, service in a district board or aided school is national service. Again, there are cases where papers are returned stating that the teachers are not eligible for pension, as they completed their sixtieth year before 1st April 1955. These teachers remained in service to their sixty-second year only on the authority of the permission granted by the District Educational Officer of this Government, and how can such teachers who retired after 1st April 1955 be denied pension?

It is very, very painful to the teaching profession that such an illiberal interpretation should be made of the rules. If I do not represent these things, I do not know what the fate of these teachers will be. Hon. Members should take these things into their heart and say that this illiberal interpretation by the departmental officers for refusing the pension to teachers on some pretext or other or procedure should go and that a new rule should be put in whereby all teachers who retired on or after 1st April 1955 should get pension irrespective of their age or breaks in service or service under different agencies.

Now I shall finish. Since I spoke last, I have not been able to get information from panchayat school teachers regarding the payment of the enhanced amount of Rs. 12 per month. Still, they have not been paid the twelve rupees additional increase ordered

12th February 1958] [Sri G. Krishnamoorthy]

to be paid by the Government. I should very much like the Government to send a special officer to the various panchayats. Now that they want the whole country to be brought under panchayat raj, they should see that panchayats work properly and that these teachers are paid their salaries and increments up to this date properly. This will be a noble task. Here I am not pressing for any revision of scales. What has been sanctioned by the Government has not reached the teachers. That is what I am saying. Sir, I am not able to speak more on account of my heart trouble I thank the Hon. Chairman for having given me this opportunity to speak.

* Srimathi JOTHI VENCATACHELLUM : Mr. Chairman, Sir, it is rather surprising that I should have been called to speak at this moment when I am really not prepared for it. (The Hon. Sri R. Venkataraman : You can speak tomorrow.) 3-50 p.m.

Mr. CHAIRMAN : The hon. Member can speak tomorrow if she is not prepared to-day.

* Srimathi JOTHI VENCATACHELLUM : I will speak to-day itself.

Sir, while supporting the motion of my hon. Friend Sri Gajapathy Nayagar on the Governor's Address, I just wish to touch upon certain things. There is not much in the Governor's Address. But I am sure it is short and sweet.

With regard to the official language, I feel that it is quite a welcome idea that the State language should be Tamil and it would be accepted by all. So far as the Central and All-India language is concerned, I feel that English would be preferable, because for the past so many years since its introduction, all communications, correspondence and Government business have been carried on in that language and they could be carried on in the same language now also. It is a happy thing that there are already 1,922 offices functioning with Tamil as the official language from the last Pongal Day. However, I am sure that it will take some time for all our officers to function with Tamil as the official language.

With regard to the meeting of the representatives of the Kerala and Madras Governments regarding sharing of the waters in the Parambikulam area, I hope that these discussions would prove fruitful and would have their effect very soon.

Sir, the future pattern of Local Self-Government is now engaging the close attention of our Government. I am sure there is a great measure of agreement and this agreement would come into effect and be helpful to our State.

It is also mentioned in the Address that the seasonal conditions have been fair and that the crop prospects for the year are good. There is also a chance for short-term foodcrop to be raised in the Cauvery delta. I am sure these things will solve, to a certain extent, the food problem of our State.

[Srimathi Jothi Vencatachellum] [12th February 1958

In the Address, mention has been made that the Second Five-Year Plan is making fair progress. With the inauguration recently at Guindy of the Industrial Estate by our Prime Minister, the unemployment problem will be solved in the State. Of course, only 52 units have been completed and there are still 38 units to be completed. When the rest is also completed, I am sure it will solve the problem of unemployment to a certain extent.

It is rather disappointing to find that no mention has been made about the unemployment problem in the State, though everyday graduates and non-graduates are facing this problem. I am sure that our benign Government would be kind enough to take steps to solve this problem by establishing more industries as they have already done in the Guindy Estate and thus enable the problem of unemployment to be solved.

With regard to the Small Savings Scheme, in the districts, a target of Rs. 10 crores has been set and I am glad that the district officials and non-officials are very enthusiastic about this move. We are grateful to all those who have taken such trouble to achieve the target set and I am sure the scheme taken up by our Government would be a successful one.

Among the many Acts that are proposed to be amended by the Government, I should welcome the proposal to amend the Prohibition Act of 1937. Sir, the amendment of this Act has been long overdue. I hope the Amending Bill will contain provisions for effective enforcement of Prohibition in the State and also provisions removing the difficulties that are experienced in the administration of the Act.

4 p.m. The Madras Cultivating Tenants Protection and Payment of Fair Rent (Amendment) Ordinance, 1958, declaring that the 'Kaiæruvaramdars' and 'Mattuvaramdars' in the Tiruchirappalli district are also 'cultivating tenants' should also come into force in such a manner that it is more beneficial to the tiller than to the owner of the soil.

The Bill to amend the Madras Maternity Benefit Act, I am sure, will be of greater help than what it is at present. Women workers, I am sure, are given certain maternity concessions. But while amending the Maternity Benefit Act, I would request the Government to open more maternity centres and dispensaries to be of greater help to women workers in particular.

Sir, in regard to the programme of rural electrification, there are still more rural areas where electricity is a necessity. I am sure our Government will take steps to see that as many rural areas as possible are electrified and that the best methods for agricultural production are encouraged with electricity wherever necessary.

With these few words, Sir, I thank you for giving me this opportunity to speak on the Governor's Address.

MR. CHAIRMAN : Dr. A. Sreenivasan will now speak.

12th February 1958]

* DR. A. SREENIVASAN : Sir, I thought of speaking to-morrow. I have not got the notes with me now. (After a pause). Does not matter. I will depend on my memory.

Sir, as usual we are having a discussion on the Governor's Address—an annual ritual to which we have become accustomed. I do not know whether the Governor's Address serves any useful purpose. The office of Governor is a supernumerary post, and it does not serve any useful purpose in the present set-up of the Indian Union. The post has been reserved for candidates defeated at elections and people who are old. Therefore, I do not know whether it is necessary to have the post at all. This is only by the way.

Now, I come to the points that have been raised in the Governor's Address. First, I think that this House should have been permitted to discuss certain unfortunate happenings that took place at the time of our Prime Minister's visit to our City. That does not find a place at all in the Address. Even an indirect reference to it under ' maintenance of law and order ' is not made in the Address. I think by means of an adjournment motion or something like that brought in by the Deputy Leader of the Opposition, we have been permitted to discuss this subject. Honestly I feel that there was absolutely no justification for the Government to ban that particular meeting. Even assuming that there was a ban by the Police on holding public meetings, nothing would have happened if the rules had been relaxed and that party had been permitted to hold its meeting. Simply because there is a prohibitory order, it does not mean that that meeting should be banned. After all, that party is as responsible as any other party. According to statistics, it has secured nearly $14\frac{1}{2}$ per cent of the total number of votes polled in the last elections. Therefore, I think it was a tactical blunder not to have allowed that party to hold its meeting. It may be due to political exigencies, as I consider it. Subsequent events proved that the motive behind this move was purely political. This party is rising into power from day to day, and it can be looked upon as the prospective successor of the present Government. Therefore, we say that it is quite possible that they wanted to nip it in the bud. But the Congressmen themselves knew that by suppression they could not keep down a people. They themselves were suppressed by the Britishers but the Britishers could not suppress them from rising into power. The very same suppression the Congressmen are trying to exercise on some other party, which is opposing the Congress to-day. Therefore, this is a blessing in disguise so far as that Party is concerned. Anyhow, the treatment that was meted out to these people was very despicable. No responsible Government can give such treatment to political prisoners. They were not given even ordinary facilities when they were in the lock-up. When the Congress gentlemen were themselves in jail, they fought for buttermilk, and were well cared for by the then Government. Even ordinary facilities were not given

[Dr. A. Sreenivasan] [12th February 1958

to these people when they were in the lock-up. I do not know whether this is true. It is for the Hon. the Leader of the House to repudiate my statement if it is incorrect.

Then, Sir, I come to the wonderful question of language. I do honestly feel that the Madras Government have miserably bungled in the bilingual affair. When the Constitution provides for fourteen languages, and when there are countries in the world where more than one language is used as the State language, there is no reason why the Central Government should try to impose Hindi on non-Hindi areas. The argument for Hindi seems to be rather lame. Forty-two per cent of the people speak Hindi. Whether Hindi is competent to play the role of official language or not, one point is clear. This forty-two per cent is confined only to three or four States. If we go by numerical strength, then people who speak Hindi must be given representation according to their population. As the Deputy Leader of the Opposition pointed out, we must have proper representation in the Central Government. This has not been done. Therefore, when it suits the Government, they say, 'We go by population'. When it does not suit them, they say, 'We shall not do that'. There is no use of having a double standard in public affairs. There must be a uniform standard in everything.

Then, Sir, one hon. Member said that a Tamilian was capable of learning any number of languages. That is not correct. There are vast numbers of people who find it difficult even to learn Telugu. Even assuming for argument's sake that it is true, we should not allow anyone to take advantage of this faculty. It is all moonshine. Nature is what it is. Survival of the fittest is the rule of Nature, and by artificialities we are trying to unite things which cannot be united. Therefore, it will be sheer cowardice on the part of Tamilians to allow themselves to be cowed down by certain imperialists in this country. People who disagree with them are called traitors, and some hon. Members said that it was treason to divide the country. The people who divide the country are the Hindi imperialists and not the Tamilians. This must be understood. The Deputy Chairman is younger when compared to me. He will live to see that this country is divided on account of the bad tactics played by the Party to which he belongs. He and his Party will have to thank themselves for this. It is an imposition.

SRI A. M. ALLAPICHAI: You will not also feel sorry for that.

* DR. A. SREENIVASAN: No. I am warning you.

SRI A. M. ALLAPICHAI: You will feel sorry if such a thing should happen?

* DR. A. SREENIVASAN: How can it happen? It cannot happen.

SRI A. M. ALLAPICHAI: If, as a result of fanaticism, or whatever it may be, of the Hindi people, the country is divided, you will feel sorry for it?

12th February 1958]

* DR. A. SREENIVASAN : I will not feel sorry. I really feel sorry for the mistake which you commit. I warn you against it. If you go and fall into a well, it is not my mistake. You jolly well enjoy it. That is, I do not feel sorry for anything in life. I am one who wants to fight. Whether I perish or my opponents perish, it does not matter to me. I believe in the survival of the fittest, however much you may try to circumvent the things in life. 4-10 p.m.

SRI A. M. ALLAPICHAI : Is not the survival of the fittest based on immoral philosophy?

* DR. A. SREENIVASAN : You please refer to the meaning of the word 'immoral'. After all, I think it is within the knowledge of everyone.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I do not generally like to intervene, but I should like to know when I reply to the debate whether the hon. Member wants the separation and partition of India.

* DR. A. SREENIVASAN : You are working for separation. I say you are working for separation. That is my charge. You are not trying to unite by imposing Hindi on these people. You are a separatist. I am not a separatist. If only you keep your mouth shut, there would not be this dismemberment of the country at all. That is my contention.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, my question still remains unanswered. Is he or is he not in favour of this country being divided?

* DR. A. SREENIVASAN : It is problematic, and when the occasion arises, I will answer this question. It is only a hypothetical question now.

SRI A. M. ALLAPICHAI : As things stand now, we can draw our own inference.

* DR. A. SREENIVASAN : Just as I can draw my own inference.

MR. CHAIRMAN : Please speak on the Governor's Address.

* DR. A. SREENIVASAN : People are crying hoarse. It is something like this. It is an ordinary human element. Suppose there is a crowd, and one fellow is beaten. Every fellow in the crowd beats him. If one fellow calls him 'traitor', another fellow calls him 'separatist'. All of us play second fiddle, and we echo our master's voice. There is nothing but 'His master's voice' in the matter. Therefore, I do not think any man . .

SRI A. M. ALLAPICHAI : Which master's voice is he echoing, Sir?

* DR. A. SREENIVASAN : I have no master. I would have been something like you, if I had a master. (Laughter.) Sir, I have not got the notes with me. As a result of the interruptions by the Deputy Chairman, ...

MR. CHAIRMAN : You asked for to-day.

* DR. A. SREENIVASAN : I asked for to-morrow. The interruptions break the continuity of thought.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Chairman is confronting the note which you have sent to him.

* DR. A. SREENIVASAN : My memory has not yet begun to fail. (Laughter.) It will take some more time, I suppose. I think the Party in power is entirely responsible for furthering the interest of the Party that wants the separation of Tamil Nad. They are mainly responsible for it. I can repeat this 101 times. They are giving undue importance to that Party by not permitting it to hold the meeting. The world would not have come to an end if that public meeting had been held.

Then, I come to the question of black flags. The Congress Party showed the way for waving black flags. If the political opponents of the Congress Party take the cue and use the same stick against them, they cannot have any grouse. They jolly well deserve it. This is the main point, I think.

Coming to the question of fixing a ceiling on land holdings, I wish to say that I am not a big landholder. I may have a little garden. Once I was a landowner. I got rid of the land because of labour trouble. Twenty years before, I foresaw this trouble. I had nothing but a bundle of promissory notes at the end of every harvest. I thought it better to burn those notes than to take them to the Court. I had a small piece of land twenty years ago. I am not sorry for having got rid of it. Labour trouble is really acute now, because of the adult suffrage. Every man puts a premium on the labourer. He thinks, he is the king-maker and, therefore, he can do it. The Party in power always pampers, because vote-catching is the main duty of the Party in power.

I just want to relate a small incident that took place in my garden about three months ago. I had a gardener on Rs. 30 *plus* a free hut. One day he suddenly disappeared. I searched for him and caught him. I asked him, 'Why did you disappear?' He replied, 'You pay me only Rs. 30. If I invest Rs. 5 on illicit distillation, I make Rs. 30 a day'. Still, the Party in power says that Prohibition is a success. I made enquiries in the locality whether this was a fact. I was given to understand by a number of labourers that they made a pretence of working throughout the day and that their main source of livelihood was illicit distillation. It is very difficult to get gardeners nowadays, and yet the Party in power says that Prohibition is a success, and our friend . . .

DR. V. K. JOHN : May I ask whether the hon. Member is in favour of Prohibition or not?

12th February 1958]

* Dr. A. SREENIVASAN : I am against Prohibition. I am coming to that. The Deputy Leader of the Opposition has anticipated me. When I was working in the hospital, after the introduction of Prohibition, I used to get five or six cases admitted in my wards on my admission day. Most of those cases were due to drinking bad liquors. Some of those persons succumbed to it. I say that it is not humane on the part of the Government to allow their people to drink poison and die instead of allowing them to take some wholesome drink and enjoy good health. As a doctor, I want to tell the Government that alcohol is not alien to the human frame. This may not be accepted by the purists. Anyhow, I am talking of pure physiology. The body itself makes a certain amount of alcohol for certain biological purposes.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR : How much percentage?

* Dr. A. SREENIVASAN : It may be a small percentage. But the body itself requires a moderate drink. Moderate drink is good for health. Even our *payasam* is poison if taken in excess. I am totally against Prohibition. It is an unworkable measure, and it is not fair to allow people to die due to drinking of this poisonous substance called liquor. It affects the labourer to a very great extent. Most of the labourers are not willing to work because they are able to make easy money by illicit distillation. The one good thing that the Congress Party has fostered is the cottage industry of illicit distillation.

* Sri P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : Mr. Chairman, I rise to support the motion of thanks to the Governor. Now, the Governor has rightly drawn our attention to the necessity for infusing into the minds of the people of our country a sense of solidarity and union. It is but proper that he has given the first place to this idea. The most vexed question that is now creating commotion in our State is the language issue, the official language issue. Everybody speaks on it and we become excited too at times. Some give their support to English and say that it should continue as the official language. Others there are, who advocate the cause of Hindi. Anyhow, Hindi has these points in its favour. India is the land of its birth and it is not an exotic plant as English is. Again, as many have stated, about 42 per cent of the population of India handle that as their mother tongue. Over and above that percentage, certain organizations like the Dakshina Bharath Hindi Prachar Sabha and others have given a fillip to the study of Hindi. Therefore, the percentage of population of our country having a knowledge of Hindi is not 42 only; it will be more than 42. Under such circumstances, it is but proper that we should pitch upon a particular language which will be the spoken language of the majority of the people of our country to function as the official language of our country. At the same time, we should see if it is easy for all people to learn. 4-20 p.m.

(Deputy Chairman in the Chair.)

[Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar] [12th February 1958

Hindi in many respects is an easy language and any Indian can master that language. No doubt, for getting Government jobs and for other purposes of administration, a mastery over that language, a high literary attainment in that language, is not quite necessary. A working knowledge of that language is quite sufficient and literary eminence will come of its own accord even unawares and unwittingly, even without your knowing that you are progressing in that language. If only you apply your mind to it, you will certainly be able to learn that language and in course of time you will also attain proficiency in that language. But, you should not start with a prejudiced mind, with a prejudnce against that language. No doubt, there is a very influential section of people in our country at present on whom English has got a strong hold and they advocate the cause of English. But then, English in the long run cannot stand on a par with, and cannot maintain parity with Hindi. Hindi is a language that is spoken in our own country and it has got congenial and favourable surroundings. It is not the case with regard to English.

No doubt, during the days of alien rule, we had many Europeans and Britishers here. In colleges, most of the Professors and Principals of many colleges were Englishmen. Many foreign firms were manned by Englishmen. Therefore, there was the atmosphere for people to learn English more easily than it would be the case hereafter. We have not got those surroundings. Englishmen have already quit the land and there are not many Englishmen here at present to aid us in the study of English. Therefore, the standard of English will certainly go down and it cannot maintain the level which it had maintained during the days of alien rule. You may argue that English has done so much for us that it has broadened our outlook and that it has created patriots and all those things It may all be true to a certain extent. But the standard which we were able to maintain in the matter of the study of English cannot be maintained hereafter due to the change of surroundings and circumstances. On the other hand, Hindi, being a language of our own country and being the language spoken by a majority of our people, has got congenial surroundings and it should, therefore. be given a preferential claim over English in the matter of selection of official language.

Sir, the protagonists of English, in their enthusiasm, go to an extreme length in propagating their doctrine, which is not quite desirable. Young students' minds are impressionable and we have to be careful when we approach them. But, in their enthusiasm, the supporters of English—even some eminent people—approach students and put into their minds hatred for a particular language and that too for a language of our own country. Students should be taught to cultivate a love for humanity. They should be persuaded to learn as many languages as they possibly can. Instead of that, a sort of aversion is sought to be created in their minds against the language which has had its birth in our own country. That should not be the case.

12th February 1958] [Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar]

Having regard to the strong hold that English has on some of our eminent leaders in the country, our Government have taken a sane attitude by conceding that English and Hindi may continue as official languages for a reasonable time so that our progeny may decide which language they should retain and which they should reject. That is really a sane attitude and people who insist on English being the official language should also be satisfied with that attitude of the Government. If they think that their position alone is correct, viz., that English has to continue to be the official language for ever, but if their progeny decide that Hindi alone should be the official language of the country, they will have only to thank their stars. So, let us leave it to posterity. For the present, let both the languages, English and Hindi, run on parallel lines for reasonable time.

Sir, personally, I would give my support to Hindi. Any Indian can learn Hindi or any other Indian language more easily than he can learn English. No doubt, some of us have learnt English already. Some say that those who had learnt English in the past and attained proficiency in that language did so without any compulsion. That is the position that some people take. But, in my opinion, it is not in accordance with the facts. During the days of alien rule, knowledge of English was the only passport to Government jobs. If anybody wanted to get himself employed in a firm, he should have a fair knowledge of English. Moreover, English was made the medium of instruction in all colleges. So, whether they liked it or not, everybody with a desire to prosper in life, with avidity took to the study of English. It was thus more or less a compulsory thing. Now, it is said that Hindi is sought to be thrust on us and that it should not be done. It is not sought to be thrust on us. We have definitely said that English and Hindi may continue for some time, and let posterity decide which is the better language of the two. In the matter of Indian languages, there is similarity among them in respect of build of phrases and sentences. But, there is dissimilarity in the matter of build of sentences and phrases between the Indian languages on the one side and English language on the other. For instance, let us take a phrase in Tamil. We say 'ராஜாவினுடைய பெயர்' in Tamil ; in Malayalam we say 'ராஜன்டேபார்'; in Telugu it is 'ராஜினி யொக்க நாமமு'; in Kanarese it is 'ராஜனஹெஸரு' and in Hindi it is 'Raja Ka Nam'. What do we say in English? We say, 'the name of the King'. So, in all our Indian languages, the case-ending comes as an affix at the end whereas in English the preposition comes as a prefix to the noun. 4-30 p.m.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR : You can say "King's name".

* Sri P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR : It does not come in all cases. Supposing we want to say "அயோத்தியினுடைய ராஜா" we say in English, 'the King of Ayodhya' and in Hindi it is 'Ayodhya Ka Raja' and so on. There is a similarity in the build of the Indian languages. Therefore, an Indian can learn Hindi more easily than English. I am not thinking of persons who have

already attained mastery over the English language, but I am no doubt thinking of the succeeding generation who have to learn a common language. Therefore, in the case of the succeeding generation, Hindi would be better, would be easier of mastery, than English. That is my impression.

Sir, I am not going to dilate upon the various other points which have been dealt with in the Governor's Address. I will confine my remarks to the official language question alone, and with these words, I shall finish my speech.

* **Sri S. N. VENUGOPAL** : கனம் உப-சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமான் அவர்கள் அஸ்ஸாம் ராஜ்யமாகிய வட கோடியி லிருந்து தென் கோடியாகிய நம் சென்னை ராஜ்யத்திற்கு வந்திருக் கிறார்கள். அவர் அஸ்ஸாம் ராஜ்யத்தினுடைய நிர்வாகத்திலே செயலாற்றி மிகவும் அனுபவமும் பெருமையும் வாய்ந்தவர். இந்த நாட்டினுடைய விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட ஒரு மகான் நமக்கு கவர்னராக வாய்த்திருக் கிறார் என்றால், அது மிகவும் பெருமைப்படக்கூடிய விஷயம். அவரை நான் முழுமனதுடன் வரவேற்று அவருடைய உரையை நான் ஆதரிக் கிறேன்.

அத்துடன் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். இந்த சென்னை ராஜ்யத்திலே கைத்தறியாளர்களுடைய நிலைமை மிகவும் பிற்போக்கு அடைந்துகொண்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு வியாபாரியிடத்திலும் சரி, கூட்டுறவு சங்கத்திலும் சரி, கைத்தறித் துணிகளெல்லாம் ஏராளமாக வியாபாரம் ஆகாமல் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. அதனால் சொஸைடியாரும், தனி நபர் வியாபாரிகளும் கைத்தறி நெசவாளிகளுக்கு வேலை கொடுப்பதில் சற்று நிதானிக்கவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இதனால் கைத்தறியாளர்கள் ஜீவனத்திற்கே வழி இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் இதுவரை கொடுத்துவந்த ரிபேட்டைக் குறைத்து 6 நயா பைசாவாகச் செய்திருக்கிறார்கள். அதை மறுபடியும் 9 நயா பைசாவாக மாற்றி நெசவாளர்களுடைய குறைகளைப் போக்குவதற்கும், தேங்கிக் கிடக்கும் துணிகளை விற்பனை செய்வதற்கும் சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சேலம் ஜில்லா மிகவும் பிற்போக்கான ஒரு பிரதேசம். எல்லா ஜில்லாக்களையும் விட நிலப் பரப்பிலும் சரி, ஜனத்தொகையிலும் சரி, அதிகமாக உள்ள சேலம் ஜில்லாவிலே அரசியலாரால் இதுவரை எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் தொழிற்சாலையும் இயக்கப்படாமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கது.

அண்மையில் மத்திய அரசியலாரால் நான்கு கோடி ரூபாய் செலவில் கவர்ண்மெண்ட் பிரஸ் ஒன்று சென்னை ராஜ்யத்தில் நிறுவப்படப் போவதாகத் தெரிகிறது. இந்த கவர்ண்மெண்ட் பிரஸ்ஸை சேலம் ஜில்லாவில் ஏற்படுத்தும்படி ராஜ்ய அரசியலார் மத்திய அரசியலாருக்குச் சிபார்சு செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த கவர்ண்மெண்ட் பிரஸ்ஸை சேலம் ஜில்லாவில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த ராஜ்யத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துக்கள் விஷயத்தில் ஆயுட்காலத்தை மூன்றிலிருந்து ஐந்து வருஷமாக்கியிருக்க, முனிசிபாலிடிகளுடைய ஆயுட் காலம் இன்னும் மூன்று வருஷமாகத்தான் இருந்து வருகிறது. அனேக மாக அனுபவம் உடையவர்கள்தான் முனிசிபல் கவுன்சிலர்களாக வரு கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அனுபவம் பெறாதவர்கள் கூட முனிசிபல் கவுன்சிலர்களாக வருகிறார்கள். முனிசிபாலிடியினுடைய நிர் வாகம் என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கே அவர்களுக்கு நீண்ட நாள் ஆகிவிடுகிறது. நிர்வாகத்தைப் புரிந்துகொண்டு அவர்கள் ஒரு தீர் மானம் போட்டால், அதாவது பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு ஒரு எஸ்டிமேட் போட்டால்கூட, அது கவர்ண்மெண்டுக்கு வந்து, நிறைவேறி, பிறகு டெண்டர் விடப்பட்டு, வேலையை எக்ஸிக்யூட் பண்ணுவதற்குள் ஒரு கவுன் ஸிலரின் மூன்று வருஷ ஆயுள் தீர்ந்துபோய்விடுகிறது. ஆதலால்,

12th February 1958] [Sri S. N. Venugopal]

முனிசிபல் கவுன்சிலர் காலம் மூன்று வருஷம் என்று இருப்பதால், அவர்கள் எந்தவிதமான செயலையும் திறம்பட ஆற்ற இயலாத நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். முனிசிபாலிடியினுடைய ஆயுட்காலத்தை ஐந்து வருஷங்களாக, பஞ்சாயத்துக் காலவரையை நீடித்ததுபோல, ஆக்கவேண்டுமென்று அரசியலாரைப் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதோடு மட்டுமல்லாமல், இதுவரையில் ஜில்லா போர்டுகளில் இருந்ததுபோல், முனிசிபாலிட்டிகளில் கமிஷனர்களை நீக்கிவிட்டு காரியதரிசிகளை நியமித்து முனிஸிபல் அதிகாரங்களை உயர்த்த வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மின்சாரமானது எல்லா இடங்களுக்கும் மிக விரைவாகப் பரப்பப்பட்டு வருகிறது. அத்துறையில் அவ்விலாகா நல்ல வேலை செய்து வருகிறது. அதேசமயத்தில் பல மின்சாரத் திட்டங்களும் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் வெகு விரைவில் பூர்த்தி செய்ய சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மதுவிலக்குச் சட்டமானது நம் ராஜ்யத்தில் அமுலில் இருந்து திறம்பட நடக்கவில்லையென்று நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு தெருவிலும், அநேகமாக டீக்கடை இருக்கிற இடத்திலெல்லாம், சாராயம் விற்கிறார்கள். எல்லா ஊர்களிலும் இருக்கிறது. எந்த ஊரில் இல்லை ? "வீதி தோறும் இரண்டொரு பள்ளி" இருக்க வேண்டுமென்று பாரதியார் சொன்னார். இப்போது வீதி தோறும் இரண்டொரு சாராயக் கடைக்குப் பஞ்சமில்லை. இதற்குக் காரணம், கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொன்னதுபோல, இதை ஒழிப்பதற்குத் தீவிரமாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளாததுதான். இக்குற்றம் புரிபவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை அளிக்கவேண்டும். போடுகின்ற அபராதமும் மிக அதிகமாக இருக்கவேண்டும். அது இல்லாததால்தான் இந்தக் குற்றங்கள் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். இதை ஒழிப்பதற்கு அரசியலார் உடனடியாகத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Deputy Chairman, during the last three days, more hon. Members than one have pointed out that many things have been left out or unsaid so far as the Governor's Address to the Members of the Legislature is concerned. I feel heard music is sweet and unheard music is sweeter. Perhaps in his Budget speech, the Hon. the Minister for Finance will announce measures for the redressal of grievances of teachers. Nothing has been mentioned in the Address about the amelioration of the condition of the teachers and the reorganization of secondary education. 4-40 p.m.

Sir, the Governor has rightly emphasized the need for preserving national solidarity. Now we find fissiparous tendencies in the State of Madras. Some people want the country to be divided into the south and the north. Yesterday or the day before yesterday, I saw an item in the newspapers that some prominent leaders of some political parties had stated that there were no common customs and no common culture between the south and the north. I may tell hon. Members here, during the last five years teachers have gone on educational tours to various parts of the country—to the west of India, to the north and to the east, not to speak of the south. We had been to see the Bhakra Nangal Project. Last year, we went to Saurashtra. The year before last, we went to Bengal and so on. Even at Bhadrinath, which is 1,800 miles away from Madras, we find the same Upanishads and the same Archana and Sahasranama and the same mode of worship obtaining in the temple. I may state that there is not much difference between our culture and theirs.

[12th February 1958

DEPUTY CHAIRMAN : There is only one culture, you mean.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Yes; even among Muslims and Parsis, there is a common cultural bond running through. So, about this official language, we cannot afford to indulge in political controversies and we want the portals of our educational institutions to remain peaceful as they have always been.

There are now two controversies going on in our State. One is about the separation of Tamil Nad from the Indian Union. The other is about the official language. I am really sorry to say that the politicians do not realize the repercussions that these controversies will have on the student population. The coming generation is charged with the task of taking the entire responsibility for administration of the country and for maintaining the unity of the country. If the politicians try to create disunity among the student population, one has to despair of the future. I am very particular that these politicians should keep aloof and I would appeal to the political parties to have a truce at any rate on the language question for a period of 25 years. That is the minimum period I would fix. I am really wondering why the politicians have started this controversy now. Recently when the Government came forward with their proposal that in the high school, our students should study English, Hindi or any other Indian language and their mother tongue, both Houses accepted the proposal. Now those very leaders rise in protest against Hindi being considered as one of the languages to be studied. It is now too late to protest. If they continue the controversy, it would only upset our educational curriculum. The protagonists of English say that Hindi should not be the official language. If Hindi is not to be the official language, then certainly it will not have any place in the school curriculum. I am not prepared to enter into any controversy on this subject. As I said earlier, I want a 25-year truce in this regard. Because of the change-over from one language to another language, without any previous preparation, the standard of our education has certainly gone down. There is no doubt about it. I do not say that the mother tongue should not be the medium of instruction. It should be the medium of instruction. There is no question about it. We have been adopting it at any rate in the high schools. In the colleges, you have to move very slowly and gradually. If to-day, you switch over to the mother tongue suddenly, I have no hesitation in saying that our technical education will suffer. Medical education will suffer to a very great extent. Education itself will suffer at certain stages. We will get students who will be third and fourth rate, coming out of the colleges. So, the Heavens will not fall if we continue English as the medium of instruction in colleges for certain subjects for another twenty-five years. Such a truce as I suggested earlier will also give us breathing space to prepare and to organize the new system with a view to ensuring that the standard is raised. As I pointed out last time, in the first four standards, the students will study the regional language, in the V, VI and VII standards, they will study the regional language and English and in the VIII, IX, X and XI standards, they will

12th February 1958] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

study the regional language, Hindi or any other Indian language and English. It means that from the VIII standard onwards they have to study three languages and that in the V, VI and VII standards, they will have to study two languages. English is started in the V standard now. An eminent neurologist—one Dr. Penfield—has been quoted by our Prime Minister, Pandit Nehru, as saying that the study of more languages than one should begin in the earlier stages of life. These languages need not be taught in a formal way. We can introduce them to be taught in a conversational way. When we want to introduce Hindi in the VIII standard, we can very well have it in the V or VI standard taught in a conversational form, without any text-book. This is the advice that has been given by Dr. Penfield, quoted by Pandit Nehru in one of his speeches at the Gauhati Congress. As teachers, we say, 'Let us have this freedom of introducing these languages in the earlier stages of education in the form suggested by Dr. Penfield.' Sir, we find many people picking up other languages in eight months and they acquire a working knowledge. Hindi, or for that matter any other language, can be picked up and a working knowledge of it acquired in eight months' time. Therefore, we would like to have the freedom to introduce these languages in the earlier stages of education.

Sir, there was mention about a common script for all languages of India by the hon. the Deputy Leader of the Opposition. To a certain extent, we also agree that there should be a common script. But our orthodox people will not allow a common script to be adopted in the teaching of these three languages to our boys. Anyway, we have to bring about a reform in the matter of a common script for all the three languages, if we want our students to study them.

My next point is about the utilization of river waters. A few days back, I saw an item of news in the papers that our Chief Minister had said that there was no disagreement on the question of utilization of the Godavari waters but that the question of cost stood in the way. My humble submission is that since 90 per cent of the water will be utilized, the highest priority should be given to this project. It is the duty of the Central Government to undertake the project in the interests of the country as a whole. They should take up major projects. The States have no money. It is the business of the Central Government. I had occasion to see projects. We visited the Bakra Nangal Project. I may state that ninety per cent of the water from the Godavari is wasted. This should not be allowed. The Central Government should take up this question. It is the business of the Central Government. By conserving the water, it will be possible not only to have power but also to divert that water to dry areas. I wish the Central Government took up this question. 4.50 p.m.

I may also state that national solidarity is important. There should not be divisions. There should not be divisions between taluks and taluks or districts and districts. There must be oneness and broadmindedness.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [12th February 1958

I may state that the price of rice has not fallen down. The rice supplied in the Fair Price Shops at the beginning was of a very poor quality. But I now find that the quality has improved. I, therefore, request that these Fair Price Shops should not be closed. They should be continued.

Sir, about irrigation, I know that all the lakes in the North Arcot and Chingleput districts are not de-silted. We must try to see that these lakes are de-silted. If you do this, then it will be a great thing.

Then, Sir, I come to the savings movement. I think the Leader of the House remembers that last time I pleaded that teachers and the management of aided institutions should contribute from their provident fund to the savings movement. At present, they invest in the Post Office savings banks. They earn a small interest of about 2 to $2\frac{1}{2}$ per cent. If the teachers and the managements of aided institutions are tapped, the Government can easily get to the extent of about two or more crores of rupees. This will also give them a better return for their investment.

Sir, I now come to one or two matters connected with education. Two of the members representing the Teachers' constituency have already pointed out before this House all the anomalies which the teaching profession is faced with. I hope that during the Budget session something will come out to redress some, if not all, of the grievances of the teachers. Now, Sir, in this book which you gave, there is mention about reorganized education. I find many things upon which we have got to reflect—about the conversion of elementary schools into basic schools. The system of basic education was introduced by Gandhiji as a self-supporting measure, as there was no money to start schools at that time. The children were sent there to learn a craft and thereby to earn something. I am now asking whether the children between the ages of 6 and 8 will be able to earn anything. Can they be expected to earn at that age? I strongly say that the system of basic education is still at an experimental stage.

I say that most of the departmental officers send their children to convents, but not to basic schools. A delegate at the Gauhati session and that the sponsor of the resolution regarding basic education did not send his children to basic schools. That is why I say that basic education is still in an experimental stage. If all the existing elementary schools are to be converted into basic ones, the teachers will have to be retrained. I find that the Second Five-Year Plan provides for the retraining of 4,000 teachers every year from 1957–58. I am asking in all seriousness whether retraining is going to do any good. The general qualifications of the teachers are not of a high order. So, for what the Government spend now, they are not going to get its full worth. Now we will find that there is a larger number of students in the elementary and secondary schools. This is not because they are more inclined towards education, but because they have been granted the fee concession.

12th February 1958] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

I request that the fee concession should be extended up to the VI Form and we will find that the number of persons attracted to high schools will be more for the same reason.

I may particularly mention here, Sir, that the L.M.E.'s and L.E.E's. are not adequately paid. So, they drift to other jobs in the Railways. Thus there is difficulty in finding persons with the requisite qualifications. This position has to be considered. The Government must see that something is done so that these teachers may be retained in the schools. In the third, fourth and fifth years of the Second Five-Year Plan, the Government propose to introduce in hundreds of schools the bifurcated course. That means, in 1958–59, 1959–60 and 1960–61, three hundred schools will have the bifurcated course. I am afraid the Government have not got the necessary instructors. What about the instructors for the Agricultural course? At least for the Engineering course, we get for some months in the year L.C.Cs., L.E.Es. and L.M.Es. But, for the Agricultural course, I am definitely told by a number of institutions that they are unable to get instructors. So, the Government must be very careful before introducing this bifurcated course. The Government have the equipment and they also have the money to spend. But the Government must see that the money is properly utilized. 5 p.m.

Another thing is that the Government are giving a grant for four subjects. On what basis they choose the schools for the grant, I am unable to understand. I find that certain schools, which are well up, are given this grant. This should be given to schools that need such help. There are also schools which, though they may have something, on account of the expansion, require money. To such schools, the grant must be given. The Government give grants for libraries, for four subjects, for scientific equipment, for laboratories, etc. While giving the grant, they must see that the grants are fairly distributed and that they are given only to schools which are in need of such financial help.

The last thing that I wish to speak on is the training of teachers. We have been saying that the training of the teachers is an important matter. Whether you went to introduce basic education or some other kind of education, or if you want to effect any reorganization, then training institutions to train the teachers to adapt themselves to the new scheme are necessary. What do we find in the training institutions? We have got lecturers and tutors who have had no previous experience of teaching in any high school. You can take this from me. I am giving first-hand information. One passes his M.A. degree examination and goes straight to the Teachers' College, gets admitted to the B.T. course, and is posted as lecturer. I am not prepared to give the name of the college. But this has been my experience. Do the Government think that these people can do anything for the trainees in the Teachers' College? The trainees are there to learn the methods of teaching. But we have got raw men as lecturers. On what basis these men are recruited, I do not know. We find the Principal of an Arts College suddenly transferred to the Training College. He is the

Principal of a Training College. All along he had been the Principal of an Arts College. I should like to give one more instance. One who has been a Deputy Director of Public Instruction or a District Educational Officer is posted as the Principal of a training college. If the Government know all these, they will realize that proper men should be posted, that the trainees should get benefit and that the money should not be wasted.

With these words, Sir, I should like to close my speech. During the Budget discussion—as I said, unheard music is sweeter—we hope to get something from the Hon. the Minister for Finance and Education.

(Mr. Chairman in the Chair.)

* **Sri M. V. SUDARSANAM NAIDU :** கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது கவர்னர் அவர்கள் தம்முடைய உரையில் முதலில் ஆரம்பிக்கும்போதே நம்முடைய நாட்டைப் போன்றே அவருடைய நாடாகிய அஸ்ஸாமும் டெல்லிக்கு வெகு தூரத்தில் இருப்பதாக எடுத்துச்சொல்லி, அதன் பயனாக அவர்களுக்கு என்ன என்ன குறைகள் இருந்தனவோ அவைகள் இங்கேயும் இருக்கலாம் என்று குறிப்பிட்டு, அவைகளை நீக்கி அகில இந்தியாவும் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதற்கு சேவை செய்ய எல்லோரும் ஆய்த்தமாக இருக்க வேண்டும் என்கிற தொனியில் பல விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நம்மைத் தம்முடன் ஒருங்கே பிணைத்துக்கொண்டு உரையை ஆரம்பிக்கிறார்கள். அதன் கருத்தே, கஷ்டமோ, சுகமோ ஒருவருக்கு மாத்திரம் இல்லை, கஷ்டப்பட்டாலும் சுகப்பட்டாலும் நாடு பூராவும் ஒன்றாக இணைந்து நின்று அதை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது ஆகும். நாட்டுப் பிரச்னைகளை நன்றாக உணர்ந்தவர், தேச ஐக்கியத்தில் நம்பிக்கையுடைய ஒரு தேச பக்தர் இன்றைக்கு இந்த ராஜ்ய கவர்னராகப் பணியாற்றும் நல்லதொரு வாய்ப்பு நமக்குக் கிடைத்திருப்பது பற்றி நாம் சந்தோஷம் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

ஆனால் ஒரு சாரார் அவர் நம் நாட்டுக்குத் தேவையில்லை என்று சொல்கிறார்கள். இதிலே மிக முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியவை பல இருக்கின்றன. அவர்கள் அப்படிச் சொல்வதற்கு முக்கிய காரணம் குறுகிய மனப்பான்மைதான். தமிழ் நாடு தனித்து இருக்க வேண்டும். மற்ற நாட்டவர்களுக்குக் குறிப்பாக வடநாட்டவர்களுடைய ஆதிபத்தியத்தின் கீழோ, ஆதிக்கத்தின் கீழோ இது இருக்கக் கூடாது என்கிற எண்ணத்திலே இப்படிப் பேசுகிறார்கள். நம் நாடு முன்னர் வெளிநாட்டாருக்கு அடிமைப்பட்டதன் காரணமே இந்தக் குறுகிய மனோபாவமும் தனித் தனியாக நம்முள் பல சண்டை சச்சரவுகள் இருந்ததும்தான். மகாத்மா காந்தீஜியின் தலைமையில் நாம் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து கிட்டத்தட்ட நாற்பது வருஷங்களுக்கு மேலாக இந்தியா பூராவும் ஒன்றுபட்டு, எல்லோரும் இந்திய மக்கள் என்கிற உணர்வு உண்டாகி, சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் இமயம் முதல் குமரி வரையில் உள்ள மக்கள் ஒரே குரலை எழுப்பினார்கள். அதன் காரணமாக நாம் விடுதலை அடைய முடிந்தது. தமிழ் நாட்டைத் தமிழர்களுக்கே வாங்கிக் கொடுத்துவிடுவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு ஒரு இயக்கத்தை நடத்தும் தலைவர்களைப் போன்று அன்றைக்கு நமக்குத் தலைவர்கள் கிடைத்திருந்தால், நாம் சுதந்திரமே பெற்றிருக்க முடியாது. குறிப்பாக, நமது மகாத்மா காந்தி அவர்கள் 1919-ம் ௵ முதல் 1921-ம் ௵ வரை பல போராட்டங்களை நடத்தினார். சௌரி சௌரா என்னும் இடத்தில் ஒரு சிலர் அவருக்குத் தெரியாமல் செய்து விட்ட குற்றத்திற்காக அவர் அன்றைக்கு என்ன செய்தார்? நினைத்திருந்தால், அந்தக் குற்றத்திற்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது என்று அவர் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் அவர் அந்தக் குற்றங்களைச் செய்தவன் நான் என்று சொல்லி வேறு ஒரு சிலர் செய்துவிட்ட குற்றத்திற்குத் தம்மையே பொறுப்பாளியாக்கிக் கொண்டு அதற்குரிய தண்டனையையும் பெற்றார். அது ஒரு தலைவருக்கு அடையாளம். தமிழ் நாட்டைத்

12th February 1958] [Sri M. V. Sudarsanam Naidu]

தமிழர்களுக்கே வாங்கிக் கொடுக்கிறேன் என மக்களைத் தவறான வழியில் அழைத்துச் செல்கிற சில தலைவர்கள் இன்றைக்கு என்ன சொல்கிறார்கள் ? சென்னையில் நடந்துவிட்ட குற்றங்களுக்கு சர்க்கார்தான் பொறுப்பாளி என்பதாகக் குற்றம் சாட்டி தாங்கள் தப்பித்துக் கொள்ளும் உணர்ச்சி உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு எதில் அக்கறை என்பது இதிலிருந்தே நன்கு விளங்கும். தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சியைப்பற்றியும், இந்தி மொழி வேண்டாம் என்றும் இவர்கள் வானளாவப் பேசுகின்றார்கள். அதில் அர்த்தம் இல்லை. ஏன் இல்லை ? இந்தி தேசீய பாஷையாக அமைய வேண்டுமென்று கிட்டத்தட்ட நாற்பது வருஷங்களாகவே சொல்லி வந்திருக்கிறோம். நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே செய்துவிட்ட அந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுத்தான் இன்றுவரை செயல்பட்டு வந்திருக்கிறோம். காங்கிரஸ் சார்பாகவே இன்று ஆட்சியை நடத்துகிறோம். மக்கள் பெருவாரியான வோட்டுக்களால் காங்கிரஸ்காரர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். ஆகவே, காங்கிரஸ் கட்சியின் திட்ட முறைப்படி இன்றைக்கு இந்தி தேசீய பாஷையாகச் செய்யப்படும்போது, அதில் எந்த விதமான தப்போ தவறோ கிடையவே கிடையாது. அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகவும் செய்யவில்லை. 5-10 p.m.

அது மட்டுமல்ல. இவர்கள் இந்தியே வேண்டாமென்றும் சொல்லவில்லை. இந்தியும், இந்தியோடு ஆங்கிலமும் ஒரு அளவு குறிப்பிட்ட காலம் வரையில் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள், வரவேற்கிறார்கள். ஆகவே வெகு காலமாகச் சொல்லப்பட்ட கொள்கைகளைத்தான் இன்றைக்கு சிறுகச் சிறுக அமுலுக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் ஒரு சிலர் அதை எதிர்க்கிறார்களே என்றால், ஏதோ ஒரு சில கொள்கையுடன் ஆசாபாசத்துடன் எதிர்க்கிறார்கள் என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை.

அடுத்தபடியாக, ஆட்சியில் உள்ள பல குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்து மக்களுக்கு எவ்வளவோ சௌகரியம் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து பல விஷயங்களைச் சொல்கிறோம். முக்கியமாக எங்கள் ஜில்லாவிலே, சாத்தனூர் அணைக்கட்டைப்பற்றி ஒவ்வொரு இடத்திலும் பலவாறாகச் சொல்கிறார்கள். சாத்தனூர் அணைக்கட்டைப்பற்றி ஏற்கெனவே நமது முதல் அமைச்சர் அவர்களிடத்திலேயும் நமது மராமத்து அமைச்சர் அவர்களிடத்திலேயும் சென்ற மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பே சொல்ல, அவர்கள் அதற்கு ஆவன செய்வதாகச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

மழை இல்லாத காரணத்தால், சிதம்பரம் தாலூகாவைத் தவிர, மற்றப் பகுதிகளின் பெரும்பாகத்தில் வறட்சி ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதிலே உண்மை இருக்கிறது. அதை நாம் எடுத்துச் சொன்னோம். அவர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் வந்தபோது, அதை நேரில் நிதர்சனமாகக் கண்டார்கள். அதற்கு ஆவன செய்து வருகிறார்கள். ஆனால், அங்குள்ள மாற்றுக் கட்சிக்காரர்கள் மக்களிடம் பலவாறாகப் பரபரப்பை உண்டுபண்ணி ஒரு குழப்பத்தை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு பிரசாரம் செய்து வருகின்றார்கள் என்று நினைக்கும்போது, இம்மாதிரித்தான் ஹிந்தி முதலிய பல விஷயங்களைப்பற்றியும் சொல்லி, தேசத்திற்குத் தாங்கள் தான் பெரிய காரியத்தைச் சாதிப்பதாக மக்களை ஏமாற்றுவதற்கு இவர்கள் இந்த சூழ்ச்சியைச் செய்கிறார்கள் என்றுதான் என் போன்றவர்கள் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏன் நான் அப்படி நினைக்கிறேன் என்றால், சத்தியம், அகிம்சை, தர்மம் என்ற காந்தியினுடைய கொள்கைப்படி நாங்கள் இயக்கத்தைப் பரப்பினோம். மக்களிடத்திலே புகுந்தோம். மக்களிடம் எங்களுடைய உணர்ச்சியைக் காட்டினோம். அந்த வகையில் மக்களிடையே உணர்ச்சியை எழுப்பி, வெள்ளையரை விரட்டினோம். இந்தச் சரித்திரம் எல்லோருக்கும் தெரியும். இம்மாதிரிச் செய்து, சென்ற நாற்பது வருஷ காலமாக வெள்ளையரை விரட்டிச் சுதந்திரம் வாங்கும்போதுகூட, எங்களுக்கு வெள்ளையர் வேண்டுமென்று சொல்லிவந்த சொற்பக் கூட்டம் இன்றைக்கும் ஹிந்தி வேண்டாமென்று சொல்லுகிறதே தவிர, சுதந்திரம் வேண்டுமென்ற கூட்டம் இன்றைக்கு அவ்வாறு சொல்வதாகத் தெரியவில்லை. அன்றைக்கும் அதைச் செய்தார்கள். இன்றைக்கு நாடு ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டுமென்றால், அவர்கள் நாட்டோடு கலந்து அவர்கள்

பங்கு கொண்டு, உடலோடு உடல் வாழ்ந்து நாமும் நம்முடைய லட்சியத்தைப் பரப்ப வேண்டுமென்று நினைக்கச் சந்தர்ப்பமும் சௌகரியமும் இருக்கிறது. சட்டமும் அப்படியே இருக்கிறது.

நூற்று நாற்பத்தி நான்கு செக்ஷன் உத்தரவை மீற வேண்டு மென்றால், இந்த நாட்டு மக்களுக்கு அதனால் என்ன ஏற்படும் என்று தெரியும். நூற்று நாற்பத்து நான்கு செக்ஷன் உத்தரவைப் பிர கடனப்படுத்தி விட்டார்கள் என்றால், யாரும் வெளியே வரமாட்டார்கள். எந்த இடத்தில் போனாலும் அடி வரும், உதை வரும், என்று எல்லா மக்களுக்கும் தெரியும். அந்த உணர்ச்சி வயப்பட்டு அந்தக் காலத்தில் நமது நாட்டுக்கு விடுதலை வந்தாக வேண்டுமென்ற பெரிய அவாவோடு கூட்டம் கூடுவார்கள், அடிபடுவார்கள். அது சகஜமாயிருந்து வந்தது. அகிம்சை முறையில் எல்லா இயக்கமும் நடந்தது. இன்றைக்கு 144 செக்ஷன் உத்தரவு பிறப்பிப்பது நூதனம் அல்ல. அதன் காரண மாக அடக்குமுறை ஏற்படும் என்று இன்றைக்கு அரசாங்கம் நினைத்தது தப்பல்ல. வெள்ளைக்காரர்கள் ஆட்சியில்தான் அப்படிச் செய்தார்கள் என்றால், நம்முடைய ஆட்சி நடக்க வேண்டாமா, முத்தம் இடுவார்களா? நெருப்பு என்றால் அது சுடத்தான் செய்யும். நெருப்புக்குப் பாரபட்சம் இடையாது. ஆட்சி நடக்க வேண்டுமென்றால், கட்டுதிட்டம் வேண்டும். பொறுப்புள்ள ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் அவர்களுடைய கடமையை நிறை வேற்றக் கடமைப்பட்டவர்கள். ஆனால், அதன் காரணமாக ஜனங்களுக்குச் செய்யக்கூடிய ஏதோ மகத்தான காரியத்தைக் கெடுத்து தங்களைக் கைது செய்ததால் உண்டான கிளர்ச்சியின் காரணமாக இது ஏற்பட்டது என்று சொல்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சி நடத்திய காலத்தில் நிகழ்ந்த குற்றங் களுக்குக் காந்திஜீ, தாமே பொறுப்பாளி என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். ஆனால், தற்போது இயக்கத்தை நடத்தியவர்கள் தாங்கள் குற்றவாளிகள் அல்ல என்று சொல்கிறார்கள்.

இதையெல்லாம் நான் ஏன் எடுத்துச் சொல்கிறேன் என்றால், இந்திய நாட்டின் ஆட்சியைப்பற்றி வெளி நாட்டவர்கள் எல்லோரும் வெகுவாகப் புகழ்கின்றார்கள், பாராட்டுகின்றார்கள். ஆனால், நம் நாட்டில் இருக்கும் ஒரு சாரார் அதைப் பின்னப்படுத்தவேண்டுமென்று, உலகத் தலைவருக்கு அபகீர்த்தி உண்டுபண்ணவேண்டுமென்று, கெட்ட எண்ணத்தோடு இக் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள் என்று என் போன்றவர்களுக்குத் தோன்று கிறதே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை.

அது மட்டும் அல்ல. இன்னும் நமது நாட்டிலே சர்க்கார் எவ்வளவோ பெரிய திட்டங்களை வகுத்து, எவ்வளவோ பெரிய காரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். ஆங்காங்கு இன்றைக்குக்கூட ஏதோ கேள்விப்படுகிறேன். எங்கு பார்த்தாலும் சிறு சேமிப்புத் திட்டத்தினால் தென்னாற்காடு ஜில்லா விலே ஒரே குழப்பமாகவும் ஒரே கூச்சலாகவும் இருக்கிறதென்று சில பேர் கள் பேசுவதாகச் சொல்கிறார்கள். நான் கேட்டவரையில் சொல்கிறேன்— ஜனங்களிடத்திலே குழப்பம் இல்லை. விஷயங்களை அவர்களுக்கு எடுத்துத் தெளிவுபடுத்தும்போது, நம்முடைய திட்டத்தைச் சந்தோஷமாக வரவேற்று, அதற்கு எல்லோரும் உதவத் தயாராயிருக்கிறார்கள். ஒரு சிலர் துஷ்பிரசாரம் செய்து, துர் எண்ணத்தோடு உணவு உற்பத்தியைப் பெருக் காமல் இருந்து நாட்டுக்குக் கெடுதலை உண்டுபண்ணவேண்டுமென்று சில காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய நோக்கத்தை மக்கள் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்களெல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு கெடுதலை ஆட்சியாளர்களுக்கு உண்டுபண்ண வேண்டுமென்றால், நடக்காத காரியம் என்று சொல்லி, மேலும் ஒரு சின்ன விஷயத்தைச் சொல்லி என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ள வேண்டியவனாக இருக்கிறேன். ஏனென்றால் நமது தலைவர் அவர்களும் பார்க்கிறார்கள்.

Mr. CHAIRMAN : ' டைம் ' இருக்கிறது.

* **Sri M. V. SUDARSANAM NAIDU**: அரசாங்கம் ஜீப்களையும் லாரிகளை யும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், பலப்பல இலாக்காக்களிலே. உத்தியோ கஸ்தர்கள் அவைகளுக்குக் கட்டுதிட்டமில்லாது எண்ணெய் வாங்குகிறார்கள்,

12th February 1958] [Sri M. V. Sudarsanam Naidu]

'அதை எங்கே கொடுக்கிறார்கள்?' என்ற எண்ணம் ஆங்காங்கே பரவிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரிகிறது. அதை நமது அரசாங்கம் கொஞ்சம் கட்டுப்படுத்தி, போதுமானபடி எண்ணெய் செலவினங்களைக் குறைக்கக் கட்டுதிட்டங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனக்குக் கொடுத்த இந்த அவகாசத்திற்காகத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்திக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*Sri M. ETHIRAJALU : அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சென்னை ராஜ்யத்தில் கவர்னர் பதவி ஏற்று, கூட்டுக் கூட்டத்திலே நமது ராஜ்யத்தின் நலனைப்பற்றி அவர் செய்த பிரசங்கத்தை நான் முழு மனதுடன் வரவேற்று வந்தனம் செலுத்திக்கொண்டு, அதன் பேரில் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அவருடைய பிரசங்கம் நம்மையெல்லாம் உணர்ச்சிவசப்படச் செய்திருக்கிறதென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஏனென்றால், "ஆயிரம் ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பாலிருந்து பிற்பட்ட நாட்டைச் சேர்ந்த அஸ்ஸாமிலிருந்து நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன்; அங்கு ஏற்பட்ட கஷ்டங்களையெல்லாம் பல இன்னல்களுக்கிடையே தீர்த்துவைக்க முயன்றிருக்கிறேன்; அந்த அனுபவத்திலிருந்து சென்னை ராஜ்யத்தைப் பார்க்கும்போது, பிற்பட்ட பொருளாதார நிலையில் குன்றியிருக்கும் சென்னை ராஜ்யத்தை உன்னத நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமானால், மொழி வெறி இன்றி, மாகாண வெறி இன்றி, கட்சி வெறி இன்றி, தேசிய ஒற்றுமை உணர்ச்சியுடன் என்னோடு நீங்கள் தோளோடு தோள் நின்று ஒத்துழைப்பை கொடுக்க வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டதைப் பார்க்கும்போது, யாரும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. அந்த வேண்டுகோளை சிந்திக்காமல் நம் ராஜ்யத்தில் கட்சி வெறி இருக்கிறதே என்று பார்த்து நாம் கவலைப்பட வேண்டியிருக்கிறது, மொழி வெறி இருக்கிறதே என்று பார்த்து மனம் குன்ற வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலையிலே அவர்களுடைய பரந்த மனப்பான்மையைப் பார்க்கும்போது, அறிவின் களஞ்சியங்கள், சிகரங்கள், இன்னும் மற்றுமுள்ள படித்த மேதைகள் எல்லாம் அவருக்கு ஒத்துழைப்பைக் கொடுக்காமல் அவருக்கு வெறுப்பைக் காட்டுவது என்றால், அது உண்மையிலேயே இந்த அரசாங்கத்திற்குச் செய்யும் துரோகம் மட்டும் அல்ல, இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற பொது மக்களுக்குச் செய்யும் துரோகம் என்பதை நாம் எல்லோரும் உணருகிறோம். 5-20 p.m.

எனக்கு முன்பு பேசிய ஒரு கனம் அங்கத்தினர், டாக்டர் ஸ்ரீனிவாசன் குறிப்பிட்டார். பிரதம மந்திரி அவர்கள் சென்னைக்கு வந்தபோது நடந்த சம்பவத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்கு இந்தப் பிரசங்கத்தில் இடம் இருக்கிறதா என்று அவர் கேட்டார். ஆனால் ஏன் பேசக்கூடாது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எல்லாம் தெரிந்த அறிஞருக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. தென்னாடு தேய்கிறது, வடநாடு வளர்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். தென்னாடு வளரவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் 70 கோடி ரூபாயைவடக்கே இருக்கும் சர்க்கார் நெய்வேலி நிலக்கரிச் சுரங்கத்தில் கொண்டுவந்து கொட்டியிருக்கிறார்கள். சென்னைக்கு இந்தியா தேச சர்க்கார் செய்து வருகிற நன்மைகளை எல்லாம் மறந்து தென்னகம் தேய்கிறது என்பதாகச் சொல்கிற வார்த்தைகளில் எவ்விதமான அர்த்தமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக தென்னகத்தின் நன்மைக்காகப் பல காரியங்களைச் செய்ய முன்வந்திருக்கிறேன் என்பதாக மக்களுடைய உள்ளத்தை ஊக்குவிக்க உற்சாக உணர்ச்சி ஓங்க 90 தொழில்களைக் கொண்ட ஸ்தாபனத்தை 70 லட்ச ரூபாய் செலவில் ஏற்படுத்தப்பட்ட தொழில் ஸ்தாபனம் ஒன்றைத் திறந்து வைக்க பல மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்து விருப்போடு, அன்போடு ஓடோடி வருகின்ற காலத்தில், அவருக்கு அளித்த ஓர் மரியாதையைக் கண்டு மனித உள்ளம் படைத்த ஒவ்வொருவரும் மனம் கலங்காமல் இருக்க முடியாது. நம் தேசத்து மக்கள் எல்லோராலும் போற்றப்படுகிற இந்தியப் பிரதமராக மட்டும் அவர் இல்லை. உலகத்து மக்கள் எல்லோராலும் இந்தியாவின் முடிசூடா மன்னர் என்று போற்றப்படுகிற உத்தமருக்கு இந்திய நாட்டு மக்கள்

[Sri M. Ethirajalu] [12th February 1958

அதுவும் தமிழ் நாட்டு மக்கள், காட்டிய ஒருவித மரியாதையால் சரித்திரத்திற்கே ஒரு களங்கம் ஏற்படுத்திவிட்டார்கள். இதனுல் அவரது பெருமைக்குக் கெடுதிவரவில்லை, தமிழ் நாட்டின் நற் பெயருக்கே ஓர் இழுக்கு உண்டாகிவிட்டது. உலக அரங்கில் இன்றைக்கு நம்மைப்பற்றி என்ன நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று எண்ணி வெட்கப்படவேண்டிய நிலையில் நாம் இருக்கிறேம். இன்றைக்கு நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய பிரதம மந்திரி அவர்கள் இங்கே வந்திருந்தபோது, அவர் வடக்கத்தியர் என்று சொல்லி, மிகக் குறுகிய மனேபாவத்தோடு அவருக்குக் கருப்புக் கொடி காட்டி நம் தோழர்கள் கிளர்ச்சி செய்திருக்கிறுர்களே, இதன் விளைவு என்ன ஆகும், தென்னுட்டவர் என்று சொல்லி வடக்கே வாழும் தமிழர்களுக்கு அங்கே இருக்கிறவர்கள் அவமானம் இழைக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், பம்பாய், கல்கத்தா, டெல்லி என்று இமயம் முதல் குமரி வரை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற தமிழர்களுடைய கதியெல்லாம் என்ன ஆவது என்று யோசித்துப் பார்த்தார்களா ? தோளோடு தோள் சேர்ந்து நின்று, தமிழர், கன்னடியர், மலையாளி, தெலுங்கர், வடக்கத்தியர் என்கிற பாகுபாட்டு உணர்ச்சியை எல்லாம் நீக்கி ஒரு துளி ரத்தம் கூடச் சிந்தாமல் சுதந்திர இந்தியாவைப் பெற்றிருக்கும் நாம் இன்றைக்கு இந்தப் பிரிவினை மனப்பான்மை நாட்டில் மறுபடியும் வளர்வதற்கு இடம் கொடுத்தால், இதன் விளைவு என்ன ஆவது என்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டாமா ? இந்த நாட்டின் எதிர்காலம் என்ன ஆகும் என்று கேட்கிறேன். இதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க நேரம் இல்லையா ? அன்றைக்கு அவருக்குக் கருப்புக் கொடி காட்டப் போவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு எப்படிப்பட்ட காரியங்கள் எல்லாம் நடந்திருக்கின்றன ? பொது மக்களிடமிருந்து வாங்கிய பணத்தைக்கொண்டு, பொது மக்களுடைய சொத்தாக இருக்கிற எத்தனை பஸ்கள் நாசமாகியிருக்கின்றன ? இதனுல் யாருக்கு நஷ்டம் ? இப்படிப்பட்ட அராஜகச் செயல்களைச் செய்வதற்குத் தூண்டியவர்கள் இன்றைக்குத் தங்களுக்கு எவ்விதப் பொறுப்பும் இல்லையென்று தட்டிக் கழித்துக் கொண்டால் நாட்டினருக்கு உண்மை தெரியாதா ? இப்படிப்பட்ட வகையில் பொது மக்கள் சொத்திற்கு நஷ்டத்தைச் செய்பவர்களுடைய சொத்துக்களை நஷ்ட ஈடாகப் பறிமுதல் செய்துவிடவேண்டும் என்கிற சட்டம் இருக்குமானுல், இப்படிக் கும்பலோடு கோவிந்தா என்கிற முறையில் காரியங்கள் நடைபெற முடியுமா ? இப்படிப்பட்ட செயல்களை முளையிலேயே கிள்ளி எரிவதற்கு சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்காதிருந்தால், நாட்டில் இனி தனிப்பட்டவர்களுடைய சொத்துக்கும் பொதுமக்கள் சொத்திற்கும் எவ்விதமான பாதுகாப்பும் இராது என்று நிச்சயமாகச் சொல்வேன். உடனடியாக இதற்கு ஒரு சட்டத்தை சர்க்கார் கொண்டுவந்தாக வேண்டும். இல்லையேல், இனி தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், பிற்போக்கானவர்கள் யாராய் இருந்தாலும், இந்த ராஜ்யத்தில் வாழ்வதற்கு இடம் கிடையாது என்று சொல்ல முடியும். என்னை யாராவது தாக்கினுல் எனக்கு என்ன பாதுகாப்பு இருக்கிறது ? போலீசார் இருக்கிறுர்கள் என்றுல், தாக்கட்டும், அப்புறம் நடவடிக்கை எடுக்கத்தான் சட்டம் இருக்கிறது என்பார்கள். இதைச் சொல்லி பொது மக்களைப் பாதுகாக்க சட்டமில்லாமல் இருத்தல் இனி முடியாது. ஜனவரி 6-ந் தேதியன்று என்ன நடந்தது ? நான் மண்ணடி வழியாகப் போகும் போது அராஜகக் கூட்டத்தார் போட்ட கூச்சலைக் கண்டு பொது மக்கள் பயந்தார்கள், ஓடினுர்கள், கடைக்காரார்கள் விளக்கை அணைத்தார்கள். வீட்டின் கதவுகள் எல்லாம் சாத்தப்பட்டன. பொது மக்கள் நடமாட முடியவில்லை.

5-30 p.m. அமளி உச்ச நிலை அடைந்தது. சுதந்திரம் பெற்றது இதற்காகத்தான ? பொது மக்களுக்கு ஏதாவது பாதுகாப்பு உண்டாயென்று கேட்கிறேன். பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கு இதுவரையிலும் ஒரு சட்டம் இல்லையென்றுலும், உடனடியாக ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழ் நாடு கேட்கிறுர்கள் சிலர். இந்த நாட்டின் சுதந்திர இயக்கத்திற்காக ஒரு துளி ரத்தம் கூடச் சிந்தாமல் வெள்ளையர்களை இந்தியாவிலிருந்து விரட்டுவதற்குத் துணைபுரியாதவர்களெல்லாம் இன்றைக்குத் ' தமிழ் நாடு " வேண்டுமென்று குழப்பம் விளைவிக்கிறுர்கள். எல்லோரும் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்ட பிறகு இதற்குத் தமிழ்நாடு என்று சொல்லாமல் என்ன நாடு என்று கேட்கிறேன். தமிழ் நாடு என்றுல் திருச்சி, மதுரையில் வாழ்பவர்கள் என்று சொல்கிறுர்கள். பின்னர் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடு என்று ஒவ்வொருவரும் ஒரு நாடு கேட்க மாட்டார்

12th February 1958] [Sri M. Ethirajalu]

களா என்று நாம் சிந்திக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் நாடு, நாடு என்று கேட்டுக்கொண்டே போனுல், இதற்கு எங்கே முடிவு இருக்கிறது ? எப்படி நாம் ஒற்றுமையாக வாழ முடியும் ?

தமிழ் நாடு என்று எந்தச் சரித்திரத்தில் இருக்கிறது ? தமிழ்நாடு கேட்கின்றவர்களைப் பார்க்கும்போது, நமக்கெல்லாம் விந்தையாக இருக்கிறது. இதை வைத்தா நாம் போராட்டத்தை நடத்தவேண்டும். சுதந்திரம் கிடைத்துப் பத்து ஆண்டுகள் ஆகியும் இன்னும் அரிசி விலை குறையவில்லை என்று போராட்டம் நடத்தினுல், அதை வரவேற்கலாம். இந்த நாட்டிலே வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் நீடிக்கிறது என்று போராட்டம் நடத்தினுல், நிச்சயமாக அவர்கள் கடமையை உணர்ந்தவர்கள் என்று நினைக்கலாம். அதையெல்லாம் விட்டுவிட்டார்கள். ஏதோ நான்சென்ஸ் என்று சொன்னுர்களாம், எங்கேயோ சொன்னுர்களாம். அதற்காக ஒரு வெறுப்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, சட்டசபைக்கு வந்து ஒரு வருஷமாக ஒன்றும் கிளர்ச்சியே இல்லையே என்பதற்காக ஒரு கிளர்ச்சியைச் செய்வோம் என்று, மக்கள் நம்பக் கூடாத நிலையில் ஒரு போராட்டம் நடத்துகிறது என்ருல், நான் உண்மையிலேயே பயப்படுகிறேன். ஏன் என்ருல், மிகப் பின் தங்கிய எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமுதாயங்களெல்லாம், இந்தக் குழப்பத்தைப் பார்த்து நமக்கெல்லாம் என்ன பாதுகாப்பு இருக்கிறதென்று நடுநடுங்குகிருர்கள். ஆகவே, இம்மாதிரிக் குழப்பம் நீடித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாதென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதற்கான சட்டத்தை உடனடியாக இயற்றவேண்டும். அப்படி இயற்றினுல் தான் மக்கள் இந்த சுதந்திர நாட்டிலே நல் வாழ்வு, சுக வாழ்வு வாழ முடியும் என்று அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்கள் விஷயமாக நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். எனது ஜில்லாவில் மொத்தமாகப் பார்க்கும் போதுகூட, அவர்களுக்கு எத்தனையோ நன்மைகள் செய்திருக்கிருேம். கல்வி, உத்தியோகம் முதலிய வகைகளில் அவர்களுக்கு நன்மை செய்திருக்கிருேம். இருந்தாலும், நாங்கள் மக்களுடைய குறைகளை இங்கே எடுத்துச் சொல்லும்போது, அவைகளைச் சர்க்கார் அதிகாரிகள் கவனித்து நாங்கள் பேசுவது உண்மையா அல்லவா என்று சிந்தித்துப் பார்த்து, நாங்கள் பேசுவதை "நோட்ஸ்" எடுத்துக்கொண்டு, அங்கே இருக்கும் ஜில்லா அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பி, அங்கிருக்கும் குறைகளைப் போக்குவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

"எங்கள் ஜில்லாவிலே எத்தனையோ ஹரிஜன மக்கள் இன்னும் குடியிருப்புக்கு இடம் இல்லாமல் இருக்கிருர்கள்," என்று நான் ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்தவன் என்ற முறையிலும் சொல்கிறேன். ஹரிஜனங்களுக்கு வீடு இல்லாமற் போனுலும் பரவாயில்லை. அவர்களுடைய செத்த பிணத்தைப் புதைப்பதற்குக்கூட இடம் இல்லாமல் தவிக்கிருர்கள். இதை எத்தனையோ தடவை நான் சொல்லியிருக்கிறேன். உடனடியாகக் கலெக்டருக்கு ஒரு உத்தரவு அனுப்பி, அந்த ஜில்லாவில் சேரிகள் உள்ள பகுதிகளில் ஹரிஜனங்களுக்கு என்று பிணங்கள் புதைக்க எங்கெங்கே இடம் இல்லை என்று கேட்டறிந்து, அங்கெல்லாம் நிலம் ஒதுக்கிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நான் அதிகமாக அதைப்பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. அநேக சேரிகளில் கிணறுகள்கூட இன்றும் கிடையாது. சேரிவாசிகள் யாரை சந்தித்துக் கேட்பதென்று கூடத் தெரியாத நிலையில் இருக்கிற காரணத்தால், இன்றைக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நான் சொல்ல ஆசைப் படுகிறேன்.

மேலும் பருவ மழை நன்ருக இருந்ததால் நல்ல விளைச்சல் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கவர்னர் அவர்கள் தம்முடைய உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிருர்கள். ஆனுல், எங்கள் பகுதியில், அதாவது தென்னுற்காடு ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரையில், மழை சரியாகப் பெய்யாத காரணத்தால் பல இடங்களில் தண்ணீர் இல்லாமல் விவசாயம் கெட்டுப் போய்விட்டது. அதனுல், இன்றைக்கு மக்கள் வரி கொடுக்க முடியாமல் கலங்கிக் கொண்டிருக்கிருர்கள். குறிப்பாக, கள்ளக்குறிச்சி தாலுகா, விழுப்புரம் தாலுகா கஞ்சனுர், விழுப்புரம், திருக்கோயிலூர் முதலிய பகுதிகளில் உள்ள

[Sri M. Ethirajalu] [12th February 1958

மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த இடங்களைப் பரிசீலித்து வரி வஜா செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நான் சொல்வது சரியா தவறா என்று பார்க்கவேண்டுமென்றால், சொல்கிற தேதியிலிருந்து தாக்கீது ஜில்லாக் கலெக்டருக்கு அனுப்பி, அவர்களைச் சோதித்துப் பார்க்கச் சொல்லி, வரி வஜாச் செய்ய வேண்டுமென்று மீண்டும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சிறு சேமிப்புத் திட்டத்திற்கு மக்கள் நன்றாக ஒத்துழைப்புக் கொடுத்து வருகிறார்கள். ஏழை மக்களும் தங்களுடைய பங்கைக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த நிலையிலே விவசாயிகள் நமக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடனை ஒரு சிறிது காலம் கொடுத்து, கடனை வசூலிப்பதற்குக் காலத்தை ஒத்திப்போடவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக மின்சார விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டால், நமது சென்னை ராஜ்யத்திலே ஏறக்குறைய ஐயாயிரம் கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், மேலும் ஆயிரம் கிராமங்களுக்குத் துரிதமாக கொடுக்கப் போகிறார்கள் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால், மற்றப் பகுதிகளைப் பார்க்கும்போது 400, 500 கிராமங்கள் முதல் ஆயிரம் கிராமங்கள் வரை மின்சாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியிருந்தும், தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் 150 கிராமங்களில்தான் இதுவரை மின்சாரம் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதற்குக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தென்னாற்காடு ஜில்லாவுக்கு முதல் சலுகை கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் மற்ற ஜில்லாக்களுக்குக் கொடுப்பதைப்போல இந்த ஜில்லாவிற்கு சமமாகக் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. மற்ற ஜில்லாக்களுக்குக் கொடுப்பதைவிட தென்னாற்காடு ஜில்லாவுக்கு அதிக மின்சாரச் சலுகை கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் மீண்டும் அமைச்சர் அவர்களை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்தால்தான் விவசாயம் நன்றாக நடக்கும் என்றும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

முனிசிபல் நகரத்திலேகூட என் ஜில்லாவில் மின்சாரம் இதுவரை கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை அமைச்சர் கவனத்திற்கு கொண்டுவர விரும்புகிறேன். அடுத்தபடியாக, குளம், குட்டைகள் போன்ற சிறிய நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்து கொடுப்பதைத் துரிதப்படுத்த வேண்டுமென்று கவர்னர் பெருமான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதுவரை நாம் பெரிய பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றுவதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு, அதற்கு வேண்டிய எல்லாவிதமான நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தோம். ஆனால், இன்றைக்கு உணவு சரியாக உற்பத்தி ஆகவில்லையென்றால், கிராமங்களிலே இருக்கும் குளங்கள் போன்ற சிறுசிறு நீர்ப்பாசனங்கள் விஷயத்தில் நாம் போதுமான அக்கறை காட்டாத காரணத்தால்தான் இந்தக் குறை ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. நான் பல கிராமங்களுக்குச் சென்று பார்த்திருக்கிறேன். ஏரிக்கரைகள் எத்தனையோ ஆண்டுகளாகச் சீர்திருத்தம் செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. மைனர் இரிகேஷன் அதிகாரிகளைக் கேட்டால், நாங்கள் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு மீட்டிங் சமயம் கலெக்டர் அவர்கள் மைனர் இரிகேஷன் உத்தியோகஸ்தர்களை நேரில் சந்தித்துக் கேட்டபோது, 15 நாட்களில் செய்யவேண்டும், 2 நாள் கூடக் கொடுக்க முடியாது" என்று அன்றைக்குக் கட்டாயப்படுத்திச் சொன்னார்கள். இவர் எவ்வளவு தூரம் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதைப் பார்க்கும்போது, அதுதான் இங்கே விவசாயத்திலே அதிகம் பெருக்கம் இல்லாத காரணம் என்று நான் சொல்ல முடியும். அதற்காகத்தான் சிலர் "மைனர் இரிகேஷனை பி. டபிள்யூ. டி. யோடு சேர்த்துவிட்டால் நல்லது" என்று சொன்னார்கள். ஆனால், அதை சர்க்காருடைய முடிவுக்கு விட்டுவிடுகிறேன். அதற்குள் ஒரு தனி உத்தரவு போடவேண்டும். குளம், குட்டைகள், ஏரிகள் முதலிய சிறு நீர்ப்பாசனங்களை ஆங்காங்கு துரிதப்படுத்தி வேலை செய்து வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னாலொழிய, நாம் உணவு உற்பத்தியைப் பெரும் அளவுக்குப் பெருக்க முடியாது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

12th February 1958] [Sri M. Ethirajalu]

தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின்கீழ், முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே பல ரோடுகளைப் போட்டோம், கிணறுகளை வெட்டினோம், ஆஸ்பத்திரிகளை ஏற்படுத்தினோம், பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டினோம். ஆனால், கட்டிய கட்டிடங்களின் நிலைமையைக் கவனித்தால் பெரும்பாலான கட்டிடங்களில் வீரல் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவா, ரோடுகள் எல்லாம் கல் வெளியிலே தெரியாமல் சரியான சமனாக இருக்கின்றனவா என்பதை யெல்லாம் கவனிக்க ஒரு கமிட்டி நியமிக்கவேண்டும். இந்தக் கமிட்டியினர் வேலை செய்யும்போது, வீரல் உள்ள ஒவ்வொரு கட்டிடத்திற்கும் ரோடுக்கும் யார் கண்டிராக்டர், யார் என்ஜினியர் என்றெல்லாம் கண்டு பிடித்து, நஷ்டம் ஏற்பட்டதிற்குக் காரணமாயிருந்தவர்களைக் கண்டு பிடித்து தொகையை வசூலிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். எந்த எந்தக் கட்டிடங்கள் நல்ல நிலையில் இல்லையோ அந்தக் கட்டிடங்களை மேற்பார்வையிட்ட இன்ஜினியரிடமிருந்தோ, கண்டிராக்டரிடமிருந்தோ பணத்தை வசூலிக்கச் செய்து, மீண்டும் வேலையைச் செய்துகொடுக்க வகை செய்யவேண்டும். ஒரு இன்ஜினியரை இப்படிச் செய்தால்தான், எதிர் காலத்தில் நாம் போடும் திட்டங்கள் பொறுப்புடனே, நேர்மையுடனே, நீதியுடனே நிறைவேற்றப்படும். பொது மக்களுக்காகச் செய்யும் திட்டங்களில் நமக்கும் முழுப் பொறுப்பு உண்டு என்று சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தரும், கண்டிராக்டரும், இன்ஜினியரும் உணரும் வகையில் நமது அமைச்சர் அவர்கள் காலத்திலே ஒரு கமிட்டியை உடனடியாக ஏற்படுத்தி ஆவன செய்ய வேண்டும். அந்தக் கமிட்டி சர்க்கார் சார்பாக போடப்பட்ட ரோடுகளையும், பள்ளிக்கூடங்களையும், ஆஸ்பத்திரிகளையும் பார்வையிடவேண்டும். மரங்கள் என்ன என்ன போட்டுக் கட்டப்பட்டு இருக்கிறது என்பதையும் பார்க்க வேண்டும் என்று நான் அமைச்சர் முன்னிலையில் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

கடைசியாக, ஒன்றே ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு நான் முடித்துக்கொள்கிறேன். ரெயில் டிக்கெட்டின் விலை ஏற்றத்தின் காரணமாக பஸ் பிரயாணிகள் அதிகமாகிவிட்டார்கள். கிராமங்களில் இருந்து நகரங்களுக்கு வரும் வேலைகள் கிராம மக்களுக்கு அதிகமாகி இருக்கின்றன. அதன் காரணமாக மக்கள் கிராமங்களிலிருந்து பஸ் ஏறி ஓடிவருகிறார்கள். மணிக்கணக்கில் பஸ் கிடைக்காமல் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே பஸ்களுடைய எண்ணிக்கையை சர்க்கார் அதிக படுத்தவேண்டும். அதிகமான பேர்களுக்கு பஸ் பர்மிட் கொடுத்து மொபஸல் லைன்களில் அதிகமான பஸ்கள் கிராமங்களுக்கு ஓடும்படியாகச் செய்யவேண்டும். பொருளாதார வகையில் மிகவும் பிற்போக்காக இருக்கிற ஹரிஜனங்களுக்குத்தான் பஸ் பர்மிட் கொடுக்கட்டுமே. யாராவது ஒரு ஹரிஜனனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்களா என்று கேட்கிறேன். அதே போல பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும் பஸ் பர்மிட்டுகள் கொடுக்கலாம். இந்த நிலையில் கிராம மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதனால் அதிகமான பஸ்கள் விடுவதற்கு சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்குப் பர்மிட் கொடுத்தால், அவர்கள் பணத்திற்கு எங்கே போவார்கள் என்று கேட்கலாம். எப்படியாவது அவர்கள் பணம் தேடிக் கொள்வார்கள். அதைப்பற்றி நாம் கவலைப்படவேண்டாம் என்றுதான் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பர்மிட் ஒருவர் பேரில் இருக்கிறது, பஸ் ஒருவர் விடுகிறார் என்பதாகப் பல புகார்கள் வருவதாகச் சொல்கிறார்கள். ஒருவருக்குக் கொடுத்தால் அந்த ஒருவர் பேரிலேயேதான் பஸ் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அதை ரத்து செய்துவிடலாம். அதை விற்கக் கூடாது. ஆகவே, கிராமப் பகுதியில் வாழ்கின்ற மக்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க எல்லாவிதமான ஏற்பாடுகளையும் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தை முழுமனதுடன் ஆதரித்து என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். 5-40 p.m.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.